FAYRENE PRESTON

Loveswept

Pasiune Reînviată

EDITURA MIRON

Lovesweept

Auzind valurile izbindu-se de coasta stîncoasă a Bajei, Lisa Laxon le simți ecoul în inima ei. Și cînd se întoarse și îl întîlni pe fostul ei soț, Cristopher, la cîțiva metri depărtare de ea, pulsul i se acceleră de frustrarea dorinței. Se întoarse în camera unde-și petrecuse luna de miere, și încercă să uite trecutul pentru totdeauna. Dar își dădu seama că îl iubea pe fostul ei soț cu disperare.

Vor îndrăzni, oare, să redescopere iubirea, și să rămînă împreună pentru totdeauna?

Romane de dragoste de neuitat, de autori ai genului

Lei 9900

Loveswept

Fayrene Preston

FAM. CĂZĂCIUC
BIBLIOTECA PERSONALĂ

Pasiune reînviată

THAT OLD FEELING

by Fayrene Preston

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Fayrene Preston

FAM. CĂZĂCIUC
BIBLIOTECA PERSONALĂ

Pasiune reînviată

Traducere de Carmen Tică

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: ***DANIELA ŞERBAN***
Corectori: ***GEORGETA TOMA***
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-8-8

FAM. CĂZĂCIUC
BIBLIOTECA
PERSONALĂ

Capitolul 1

Prezenţa *lui* se făcuse simţită peste tot!

În această frumoasă zi de primăvară, el se afla în peninsula Baja din California, bucurîndu-se de soarele strălucitor şi de cerul lipsit de nori. Lisa se cufundă în unduirea valurilor puternice ale oceanului, rostogolindu-se peste ea, într-un decor ce părea că se mişcă tot timpul, în nuanţe de argintiu şi de cenuşiu. Şi, tot timpul, el era în urma ei, la cîţiva metri de stîncă, sus, în cabana unchiului ei – care se afla în sudul plajei Rosarito, pe

şoseaua veche ce mergea spre Ensenada, acolo unde ea şi Christopher locuiseră cu şase ani în urmă, după nunta lor.

– La naiba! înjură Lisa cu voce tare. Dar singurul ei auditoriu era oceanul cel nepăsător care se întindea ca un voal peste ea. Un alt val veni dincolo de digul abrupt, spre capătul lui, la cîţiva metri depărtare.

Trecuseră patru ani de cînd ea nu-l mai văzuse, dar aerul pe care îl respira părea încă plin de fiinţa lui Christopher Saxon.

Lisa se trînti pe scobitura caldă a unei stînci, dorind să se relaxeze. Credea că putea să o facă. Avea douăzeci şi şapte de ani şi era avocată acum, nefiind cine ştie ce studentă strălucită. Prin urmare, cînd unchiul William îi oferise cabana, aşa cum făcuse de atîtea ori, ea consimţi, în cele din urmă, fără să vadă nimic rău în faptul că revenea la locul unde ea şi Christopher îşi petrecuse luna de miere cu şase ani în urmă.

La urma urmelor, viitorul ei se ţesea frumos. În primul an de practică, se confrunta cu o firmă veche de avocatură din Pasadena.

Dar nu numai atît. Unul din partenerii firmei, Robert Searcy, se îndrăgostise de ea şi o ceruse în căsătorie. Aşa că acceptase oferta unchiului William cu credinţa că aceasta ar fi o posibilitate excelentă de a o rupe odată cu trecutul, pentru totdeauna, înainte de a începe un nou viitor.

Dar Lisa descoperi că asta nu era chiar aşa de simplu cum crezuse la început. Liniştea nu se lăsa cu una – cu două, cînd ai de luptat cu o fantomă – în special cînd era vorba de fantoma fostului tău soţ.

Ce putea să aibă bărbatul care încă o mai urmărea după patru ani? El era pretutindeni: în dormitorul cabanei unde se iubiseră prima dată, în sala de mese, aflată la o jumătate de milă pe un drum prăfuit ce dădea în şoseaua principală, unde stăteau ore întregi, bînd bere mexicană şi discutînd pe plaja unde se plimbau la nesfîrşit; şi, chiar pe acest dig, unde stăteau îmbrăţişaţi, urmărind măreţia Oceanului Pacific, dar mai presus de aceasta, privindu-se unul pe altul.

O rafală de vînt sufla înspre Lisa, rece şi ciudată, dîndu-i fiori la mîini şi picioare şi un acces

de nervozitate o pătrunse. Ea oftă îngrijorată. Erau deja cîteva ore bune de cînd stătea aici; poate era timpul să se întoarcă la cabană. Se încălţă cu adidaşii, se ridică în picioare, îşi şterse pantalonii scurţi de culoarea piersicii, de nisip, aceştia contrastînd cu pielea ei palidă şi părul roşcat.

Încerca să ignore gîndurile care o frămîntau, dar nu reuşea. După ce sări de pe dig pe nisip, simţi ceva mai puternic decît propria ei voinţă. Stătea acolo, privind în depărtare, unghiile ei îndoindu-se în strînsoarea pumnilor.

Nedumerireà ce plutea în aer o ţinu captivă pentru o clipă, apoi se întoarse uşor, cu un fel de anticipare ciudată, chiar teamă. Un simţ al inevitabilului o făcu să nu se uite în sus.

Şi iată-l. Pe marginea stîncii, cu picioarele depărtate, cu mîinile în buzunarele pantalonilor strîmţi, Christopher Saxon stătea privind-o de sus.

Viziunea Lisei se prelungea, înconjurîndu-l, distanţa dintre ei devenind un hău imens. Chiar şi împrejurimile dispăruseră, iar zgomotul încetă. Nu mai conta nimic pe lume, doar ei doi, şi poate că

trecuseră patru minute, nu patru ani, de cînd îl văzuse ultima oară.

Apoi, el se mişcă, escaladînd malul abrupt cu nepăsare şi cu repeziciune. La jumătatea drumului, povîrnişul abrupt dădea într-o prăpastie. Christopher se ţinu de scara pe care unchiul William o atîrnase de stîncă şi urcă.

El străbătu povîrnişul în mai puţin de un minut, Lisei trebuindu-i cinci minute de mare atenţie pentru asta. Şi, în timp ce el acoperea distanţa dintre ei cu un pas controlat şi apăsat, respiraţia îi deveni mai greoaie. Pacificul se linişti, pescăruşii planînd deasupra, parcă în aşteptare. Apoi Christopher se opri în faţa ei.

Să nu vezi pe cineva timp de patru ani e ceva, se gîndi Lisa cu o obiectivitate stranie, privindu-l intens. Oricum, nemăsurînd timpul, nu putea pune problema că „ochii care nu se văd se uită". Fără să conteze cît de mult se luptase ea pentru asta, el rămăsese în mintea ei permanent, fiind o parte a visurilor ei – visuri pe care ea le numea coşmaruri erotice.

Acum afla că în patru ani el pusese ceva muş-

chi pe trupul lui zvelt, văzu că părul şaten se mai închisese, la culoare, că vocea se înăsprise, că devenise mai bărbat şi că avea un cinism anume în ochii verzi. Acum păreau schimbaţi, avînd o nuanţă maronie.

– Arăţi bine, Lisa.

Vocea lui uşoară îi ajunse la urechi şi îi dădu fiori, simţindu-se ca şi cînd ar fi mîngîiat o eşarfă fină, de mătase.

– Ce cauţi aici, Christopher?

– Lisa, o luă el peste picior, aşa se primeşte un soţ mult aşteptat?

– Nu-mi mai eşti soţ.

– Cred că-mi aduc bine aminte că jurămintele noastre la nuntă spuneau că vom fi „pînă cînd moartea ne va despărţi". Nu ştiu ce să cred despre tine, dragă, dar vreau să afli că eu n-am murit încă.

– Tu eşti cel care m-a părăsit, îl acuză ea, apoi se strîmbă la cele rostite. Oare de unde scosese vocea aceea rănită?

Nu era nici urmă de suferinţă în timbrul vocii lui, numai o furie controlată, pe cînd se apăra:

– Tu ai fost cea care s-a angajat în biroul „tăticului", scumpa mea. Eu n-am cerut divorţul. Într-o bună zi, un străin mi-a fluturat pe sub nas nişte hîrtii care mă anunţau că după doi ani, soţia mea, voia divorţul. Cuvintele erau rostite cu inflexiuni guturale.

Ea se îngălbeni şi pistruii mici de pe faţă deveniseră proeminenţi.

– Repet, se forţă ea să spună printre dinţi, ce cauţi aici?

Christopher ridică din umeri, laconic.

– Acelaşi lucru ca şi tine, presupun.

Acum nu mai sesiza nimic în vocea lui, iar în locul timbrului gutural putea să audă un timbru blînd, vibrînd, determinînd-o să ajungă la capătul răbdării:

– Sînt în vacanţă.

Privirea ei se opri pe vîrful stîncii, simţind prezenţa cabanei, dar nereuşind să o vadă.

– Dar unde stai?

– Jos, pe drum, încolo. Am închiriat o căsuţă albastră la capătul şoselei, de la nişte vecini de-ai lui William.

– Vrei să spui că unchiul William te-a ajutat să-ţi găseşti un adăpost, ştiind că şi eu voi sta aici?

Unchiul William era fratele tatălui ei, iar Lisa îl iubea foarte mult. La fel de bogat ca şi tatăl ei, unchiul William nu era prea diferit de fratele lui ca fel de a fi şi stil de viaţă. Tatăl ei nu-l acceptase pe Christopher, pe cînd unchiul William o făcuse.

Gura lui Christopher se strîmbă şi ochii lui străluciră.

– William n-are nici o legătură cu faptul că eu am închiriat casa familiei Monroe. Cunosc această familie de cîţiva ani buni, şi asta nu e prima oară cînd stau aici.

Mintea Lisei nu era pregătită – după cîte se părea – să primească informaţia neaşteptată aşa de repede. Dar el nu rămăsese la cabană. Poate erau prea multe amintiri pentru el... aşa cum şi ea avea, de altfel.

– Dar de unde ştiai că voi fi aici?

El se apropie de ea la cîţiva paşi, ochii lui învolburînd-o cu căldură. O slăbiciune uitată demult o cuprinse din nou.

– N-am spus că ştiam, negă el slab.

Lisa îşi trecu limba peste buze, nervoasă, şi se alarmă cînd observă privirea lui care o urmărea.

– Nu înţeleg.

Atenţia lui fu captată de pulsaţia ce trăda emoţia din pieptul ei. Apoi ochii îi coborîră spre decolteul cămăşii ei, la despicătura întunecată care se arăta.

– Ţi-am spus că sînt în vacanţă.

– Christopher, pocni Lisa din degete, încercînd să rupă vraja care se instalase între ei. Asta nu-mi spune nimic. La naiba!

Buzele lui netede păreau că reţin o umbră de blîndeţe şi se răsuciră într-o grimasă amuzantă.

– Ce vrei să ştii, Lisa, de fapt?

– Vreau să ştiu, spuse ea cu grijă, încercînd să-şi ţină firea, de ce eşti aici.

El îşi lăsă capul în jos şi spuse încet:

– Am venit aici să-mi găsesc alinarea.

– A... alinarea? se bîlbîi ea, gîndindu-se numai la căldura ce o cuprinsese în membrele inferioare.

El negă şi răsuflă uşor, aşa încît respiraţia lui caldă să-şi pună pecetea pe buzele ei ca un

sărut. Lisa începu să tremure.

– Alinare, explică el foarte uşor. Ştii tu, Lisa. E ca o durere ce te lasă sau ca o linişte ce urmează după ceva urît.

Buzele lor erau foarte aproape şi neputincioase, Lisa îşi deschise gura sub a lui. Dar el nu o atinse. În loc de asta, se retrase un pic în spate, citindu-se ceva în adîncurile ochilor lui verzi.

– Am lucrat foarte mult în ultima vreme. Am hotărît că am nevoie de odihnă.

Lisa se simţi de parcă ar fi primit o lovitură cu piciorul în burtă. Cum putea să o afecteze el încă aşa de tare? Nu era drept, ţipă ea, dar în gînd.

– Scuză-mă, încercă ea să-şi redreseze vocea. Trebuie să mă întorc la cabană. Sper că te bucuri de vacanţă.

El îşi întinse braţele şi, pentru o clipă, era convinsă că o va atinge. Dar n-o făcu. Gestul lui nu-i arăta decît că drumul era liber.

Lisa merse prin nisip spre scară şi urcă, rugîndu-se să se poată ţine pe picioare pînă sus. Christopher o urmă, iar ea putea să-i simtă privirea în spate, oprindu-se la picioarele ei, care se

zăreau prin materialul strîns pe corp al şortului.

Faţa lui nu era prea departe de şoldurile ei unduitoare, realiză ea; căci o urma foarte îndeaproape.

Ea n-avea încotro. O slăbiciune o cuprinse în urma gîndului erotic şi nepoftit; o slăbiciune atît de puternică, încît piciorul îi alunecă şi ar fi căzut, dacă nu era Christopher. Pentru prima oară de cînd el o însoţise pe plajă, pentru prima oară după patru ani, Christopher o atinse. Palma puternică îi sprijini fundul, cuprinzîndu-i rotunjimea.

Ea se întoarse să-l privească, în jos, cu un picior atîrnînd încă în aer. Maxilarul lui se încordă, dar nu rosti nici un cuvînt. El continua să o sprijine, de partea cea mai de jos a trupului ce se odihnea în mîna lui.

Lisa simţea că se topeşte toată, toropindu-se în mîna lui. Ea se ţinu cu putere de scară şi gemu uşor. Nu era sigură dacă Christopher o auzise sau nu, dar el o împinse brusc cu mîna, obligînd-o să-şi pună piciorul pe o treaptă.

Ajunse cu bine, făcînd tot posibilul să nu arate ce simte, sosind la bancul larg ce forma un lanţ

de stînci. Întorcîndu-se, ea îl aştepta să o prindă din urmă. Pentru o clipă lungă, nesfîrşită, ochii lor erau închişi, fiecare părînd că este în căutare de ceva. Apoi el urcă, sus pe stîncă, găsind cu uşurinţă locul unde să-şi pună picioarele şi mîinile pentru a se căţăra în vîrf.

Cabana era puţin mai departe, iar Lisa începu să-şi adune forţele, intenţionînd să-l facă pe Christopher să priceapă că el nu va intra. El ajunse cu o jumătate de minut înaintea ei şi o aşteptă. Încercă să o ajute la ultimii paşi, dar mîna lui întinsă nu urmărea nimic în mod special.

Aruncîndu-şi o privire enigmatică spre cabană şi apoi către ea, el comentă, cu totul întîmplător:

– Poate ne mai vedem, Lisa. Şi, cu o înclinare a capului, Christopher o luă spre şoseaua prăfuită în direcţia casei pe care o închiriase.

Fiind tulburată de întîlnirea neaşteptată cu fostul ei soţ, Lisa îşi scoase cheia din buzunar şi deschise zăvorul de la uşa principală.

Cabana avea două etaje. Cel de sus era de fapt un dormitor unic, iar cel de jos avea forma de L. Uşa din spatele cabanei dădea în dormitor, la

etajul de jos. Încă de la sosire, Lisa se hotărîse să folosească acel dormitor, de vreme ce ea şi Christopher l-au folosit pe cel de deasupra, cînd erau în luna de miere.

Ea merse de-a lungul camerei lungi şi înguste şi apoi se trînti pe una din canapele. Încruntîndu-se la zidul de vizavi, Lisa medita la ceea ce se întîmplase.

Ce avea de gînd să facă? Apariţia bruscă a lui Christopher dădea alt sens şederii ei acolo. Îşi puse întrebare după întrebare, frămîntîndu-se, dar, din nefericire, nu era nici un răspuns.

Christopher avusese mereu această putere de a o tulbura. Dar fiind o raţională, Lisa ştia că este destul de inteligentă ca să poată trece peste problemele ce se iveau. Şi Christopher era logic, dar distant şi fără pic de emoţie.

Ea avea de-a face cu oameni care erau făcuţi din trup şi suflet şi se confruntau cu probleme adevărate. Procesele lor de conştiinţă erau total diferite, iar el părea că o depăşeşte în această privinţă, totuşi.

Lisa gemu, întrebîndu-se din nou ce avea de

făcut. În ciuda amintirilor care aveau legătură cu locul, ea de-abia aştepta să-şi petreacă timpul aici.

Desigur, putea să-şi facă bagajul şi să plece. Ştia prea bine că există un reflex în oameni care îi determină să fugă, să fugă cît mai departe posibil de situaţiile neplăcute. Te puteai uita doar peste statisticile cu privire la divorţuri, ca să-ţi dai seama de asta, şi ea cu siguranţă se afla în această situaţie.

Şi, totuşi, în ultimii patru ani, Lisa învăţase mult, un lucru concret fiind acela de a dovedi tărie de caracter într-o anume situaţie, de a încerca să găsească soluţii şi compromisuri care să meargă. Şi numai simplul fapt că îşi pusese problema de a rămîne în continuare aici demonstra faptul că se maturizase în ultimii ani.

Era clar că soţul ei, Christopher, era mereu în mintea ei, de cînd sosise aici. Şi ştia prea bine că era imposibil să se ascundă de ceea ce avea în minte. Dar prezenţa lui fizică şi conturarea imaginii lui în minte erau două lucruri distincte. Dacă Christopher avea de gînd să rămînă, oare putea

ea să se descurce?

Bineînţeles că putea! îşi spuse ea ferm. Gîndindu-se mai bine, era sigură că nu mai simţea nimic pentru el. Lecţiile cele mai grele erau cele învăţate din suferinţă, şi ea învăţase „lecţia Christopher Saxon" bine.

Oricum, atîta timp cît rămînea un suflet independent şi cinstit faţă de sine, Lisa trebuia să recunoască, totuşi, că mai era o şansă mică astfel încît ea să-l domine pe Christopher. Acum era momentul să afle, înainte să-i răspundă lui Robert la cererea lui în căsătorie. Christopher o tulburase astăzi, dar asta deoarece picase pe neaşteptate. Cînd s-ar mai întîlni – dacă avea să se mai întîmple – ea va fi pregătită.

Luînd o decizie mai mult sau mai puţin fermă, Lisa urcă cele cinci scări de lemn, intrînd în bucătărie, aruncînd o privire prin cămăruţă. Era înfometată, dar nu ştia ce voia să mănînce şi nici nu părea să se dea în vînt după gătit chiar în seara aceea. Se uită la peisajul de afară coborîndu-şi privirea spre cîrciuma de cărămidă albă, cu acoperiş plat, de lîngă drumul principal. Soarele as-

finţea şi îşi trimitea ultimele raze peste clădire, reflectîndu-se în acoperiş şi împrumutînd culoarea colinei de dincolo de drum.

Aproape brusc ea luă o altă hotărîre. Cafeneaua micuţă o chema spre ea. Coborînd treptele, ieşi din dormitor pentru a folosi cabina.

Casa avea o baie, dar unchiul William îi spusese că, dacă o folosea prea des, avea şanse să se strice şi să o inunde. Lisa nu voia să-şi petreacă vacanţa făcîndu-şi griji că ar putea să o inunde cîndva. Şi în plus de asta, cabina dădea spre ocean, oferind o imagine minunată. Era parţial ascunsă de ramurile unui copac şi ar fi fost amuzant să o bată puţin briza.

Lîngă uşa dormitorului, unchiul William construise un duş exterior. Apa se încălzea datorită energiei solare, printr-un sistem aflat pe acoperiş. Lisa stătea sub jetul de apă, spălîndu-şi părul de nisip şi trupul ei suplu. Oricine se afla în spatele cabanei ar fi putut să o vadă, dar la începutul săptămînii erau foarte puţini oameni în jur.

Drumul prăfuit servea ca acces pentru case mici şi barăci construite pe această bucată de

pămînt. Erau cam zece la număr, majoritatea fiind închiriate de americani care veneau aici în vacanţe sau la sfîrşit de săptămînă.

Întorcîndu-se în dormitor, Lisa încuie uşa, punînd pur şi simplu o scîndură de-a lungul ei. Cabana era mobilată doar cu rămăşiţe. Era o regulă generală pentru oamenii ce aveau astfel de cabane pe timp de vacanţă în Baja: să nu laşi vreun obiect acolo pe care nu vrei să-l pierzi. Cele de pe coastă erau sparte în fiecare zi, dar asta se întîmpla mai ales cînd nu erau ocupate. Lisa nu se temea să stea singură, dar îi promisese unchiului William că nu va risca dacă nu era cazul.

Scuturîndu-şi buclele de apă, Lisa le lăsă să se usuce singure. Se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni şi un tricou croşetat, de un portocaliu deschis. Punîndu-şi deasupra un pulover, deoarece ştia că noaptea putea fi răcoroasă, părăsi cabina.

Unchiul William îi spusese că anumiţi proprietari de la cîrciumă se schimbaseră unul după altul de la ultima ei vizită, dar ea îşi mai amintea totuşi – podelele goale, scaunele drepte din jurul

meselor de lemn şi barul care despărţea bucătăria de restul cafenelei. Numai două mese erau ocupate, una de o familie mexicană şi cealaltă de doi bărbaţi, care erau antrenaţi într-o discuţie.

Barul era gol, cu excepţia unui bărbat ce stătea pe un taburet şi bea bere vorbind întîmplător cu un cuplu. El era un bărbat cu trup atletic, puternic, şi foarte chipeş, al cărui chip îţi atrăgea atenţia.

Desigur, era Christopher! Ea n-auzise vreo maşină să oprească, aşa că îşi imagină că venise pe jos, aşa cum făcuse şi ea. Cînd uşa se trînti în urma ei, el se întoarse şi privi peste capacele oalelor, iar ea îşi croi drum spre măsuţa din colţ.

Comandă chelnerului bere şi *tacos* şi se aşează apoi să-l privească pe Christopher care se mişca, gesticulînd cu berea în mînă. Ridicînd un scaun pe masă şi învîrtindu-l deasupra, îşi puse picior peste picior ţinînd mîinile la spatele scaunului.

– Te-ai tuns, spuse el, ca şi cum reluase o discuţie mai veche, care se terminase cu cîteva ore înainte.

– Acum cîţiva ani, recunoscu ea nervoasă –

deoarece de-abia se putea abţine să nu-l întrebe dacă nu i-ar plăcea şă fie mai scurt ca de obicei.

El puse berea pe masă şi luă pachetul de ţigări din buzunarul de la cămaşă. Aprinzîndu-şi o ţigară, trase fumul în piept, în tot acest timp privindu-i coafura.

– Îţi vine bine, spuse în cele din urmă şi adăugă imediat: Chiar dacă ştiu că îmi plăcea mai mult cînd îţi cădea pe umeri. Unui bărbat îi place să îşi treacă mîna prin părul femeii.

Lisa zîmbi dulce.

– Din fericire, nu mă interesează ceea ce îţi place şi ce nu. Raţiunea dictează.

El trase un fum adînc în piept şi îi întoarse zîmbetul. Zîmbetul lui era la fel de fermecător ca şi rechinii morţi care pluteau în adîncurile Pacificului, iar ea realiză pe moment că făcuse din nou o greşeală, amintindu-i de divorţ.

– Cam repede s-a terminat totul, aşa-i? Ce s-a întîmplat de fapt, Lisa? Se temea cumva „tăticul tău" că dacă ne mai dădea cîteva luni de gîndire, am fi putut să-i dăm căsătoriei noastre o altă şansă? Şi-a folosit banii şi influenţa ca să termine

treaba repede, nu-i aşa?

– Tata n-ar fi făcut nimiç fără acordul meu. N-avea nici o legătură cu divorţul; ştii şi tu asta destul de bine. Asta s-a întîmplat din cauza blestematelor ălora de computere! izbucni ea, apărîndu-se, surprinsă să afle că durerea, pe care o crezuse îngropată undeva în adîncul sufletului cu cîţiva ani în urmă, îi revenea deodată. Mereu erai la lucru... şi în momentele rare cînd veneai acasă, mă voiai în pat, aşteptîndu-te plină de dorinţă.

– După cîte îmi amintesc, aşa şi erai. Plină de dorinţă, o luă el peste picior.

Ea ar fi putut să roşească la adevărul cuvintelor lui şi de aceea se grăbi să mai adauge:

– Nu mi-ai vorbit niciodată pe tonul ăsta.

– Eram, ca de obicei, obosit, Lisa.

Surprinsă să-l audă văicărindu-se, replică:

– De fapt, singura atenţie pe care mi-o acordai era doar cînd ne iubeam.

– Nu puteam să mă satur de tine. Vocea lui fermă îi producea fiori pe şira spinării, gîndindu-se la ce a fost.

– Dacă vrei să ştii adevărul, se avîntă ea ca să

nu-şi mai chinuiască mintea cu amintiri, m-am simţit jignită că numai cînd făceam dragoste însemnam ceva. Părea că doar pentru asta mă voiai. Nici nu te-a interesat să ştii ce fac.

– Cînd eram acasă, voiam toată atenţia ta. Te-am iubit.

Afirmaţia lui simplă o făcu să-şi ţină respiraţia de emoţie, dar trecutul pe care l-a folosit – *te-am iubit* – a durut-o îngrozitor de tare.

Învinuiri peste învinuiri. După patru ani ce-ar mai putea face? Şi, totuşi, gîndurile au ieşit la iveală.

– M-ai iubit atît de mult, încît nu suportai gîndul că poate mi-aş fi dorit şi eu o carieră.

– Dar erai fata unui om bogat, Lisa. Nu era nevoie să-ţi cîştigi singură existenţa. Nu credeam că te gîndeşti serios la o carieră.

– Da, bine, spuse ea sarcastic. Nimeni nu poate vorbi serios, în afară de tine. Cred că ţi-ai găsit o scuză în obsesia ta că eşti sărac şi pentru faptul că te-ai ascuns după computerele alea pe care obişnuiai să te joci tot timpul.

– Dar nu mă jucam. Încercam să fac ceva pen-

tru mine, Lisa, spuse el repede, ca să-i dovedesc tatălui tău, şi ţie, că puteam să cîştig un ban cinstit şi să duc o viaţă decentă, să te întreţin la fel de bine, sau poate mai bine decît el.

– Tot ce voiam erai tu.... Vocea i se pierdu cînd îşi dădu seama de cele spuse.

Se lăsase o linişte stînjenitoare. Învinuirile şi tristeţea erau precum canoerul. Odată ce le-ai început, era greu să le opreşti, să le împrăştii, pătrunzînd şi provocînd traume în tot corpul, pînă la distrugere.

În cele din urmă, Christopher vorbi:

– Erai tînără, Lisa. Aşa eram şi eu.

Vocea lui răsună dincolo de masă, uşor, fără nervi. El privi în jos masa, stingînd ţigara în scrumieră şi oferindu-i Lisei şansa de a gîndi, în loc de a reacţiona.

Ea putea să nu fie de acord cu nimic din cele spuse de el. Avea douăzeci de ani şi era la începutul anului trei la colegiu, cînd unchiul William o prezentase noului salariat. La douăzeci şi şase de ani, Christopher îi lăsase o impresie foarte bună fetiţei de atunci. La naiba! Dar acum nu mai

era fetiţa de odinioară, însă el rămăsese la fel de impresionant.

Realizată profesional, ea era avocat şi nu permitea oamenilor să o pună la punct astfel. Numai Christopher putea să o facă, iar motivul fusese simplu. Ea îl iubise foarte tare, odată, demult.

Christopher mai trase o dată din ţigară şi dădu fumul afară din piept uşor, privind-o prin ceaţa învăluitoare.

– Lisa... eu cred că e foarte clar că ne condamnăm unul pe altul pentru ceea ce s-a întîmplat între noi. Şi nu există nici o îndoială, dar amîndoi am suferit. Dar, deschizînd vechile răni, nu vom rezolva nimic. Eşti de acord?

Ea dădu din cap, atentă.

– Nu se ştie din ce motiv, continuă el liniştit, s-a întîmplat ca amîndoi să ne aflăm într-un loc unde am fost fericiţi odată. Hai să nu stricăm acele amintiri.

Lisa îşi privi fostul soţ cu uimire. Parcă ăsta nu era Christopher Saxon, cel pe care îl ştia ea. El vorbea cu pauze, ca şi cum se gîndea mult la cele spuse.

În orice caz, ea fu de acord cu el. Nu puteau să mai rezolve ceva sau să schimbe ceva din cele ce se întîmplaseră acum patru ani. S-au iubit odată mult, împărţind multe lucruri frumoase în căsnicia lor. Ce rost ar avea să continue să-şi facă rău unul altuia şi totodată să păstreze în amintire toate lucrurile frumoase pe care le-au împărţit? Dacă le-ar pierde şi pe acestea, atunci iubirea lor n-ar mai preţui nimic. Şi, în ciuda a tot ce a fost, Lisa n-ar accepta.

Sosi şi mîncarea şi, în timp ce mîncau, discutau evitînd în mod conştient subiecte ce-ar fi putut să-i facă să sufere. Era ceva neobişnuit la ei să vorbească despre cîte în lună şi în stele, reflectă Lisa, ca şi cum erau nişte străini care n-au împărţit niciodată intimităţi incredibile.

Cînd ea termină de mîncat, el o întrebă:

– Pot să te duc acasă?

Vechiul Christopher n-ar fi întrebat-o niciodată. Ea dădu din cap, nefiind în stare să-şi dezvăluie gîndurile pe loc.

După ce trecură de gardul cîrciumii, noaptea se lăsă rece, în timp ce ei se îndreptau spre ca-

bană. Nu existau marcaje care să le lumineze calea, doar lumina lunii şi a stelelor, iar Lisa se bucura că întunericul îi ascundea tulburarea.

– De cînd eşti aici? îl întrebă ea, curioasă.

– Chiar aseară am sosit. Călătoria la bordul navei *Tijuana* n-a fost prea rea.

– Ştiu, am văzut că aşa s-a întîmplat şi în dimineaţa asta cînd am picat şi eu, comentă ea, dîndu-şi seama că el nu o întrebase cînd a sosit ea acolo. Poate că nici nu-i păsa. Se spunea că *Tijuana* este cel mai solicitat vapor din lume. Este un loc încîntător, dar nu sînt sigură că aş vrea să rămîn aici. În primul rînd, circulaţia este dezordonată, apoi copiii aceia ce se zbenguie într-o parte şi în alta, printre maşini, încercînd să vîndă diferite obiecte, mă enervează, şi am mai văzut două bătăi în timp ce conduceam maşina.

– E destul de pestriţă lumea pe aici, dar cred că eşti în siguranţă dacă nu o bagi în seamă.

Era ca şi cum vorbeau despre vreme, se gîndi ea. Odată ce conversaţia se termină Lisa păli şi se chinui să mai găsească un subiect de discuţie.

– Deci, ce ai plănuit pentru vacanţă?

Urmă o clipă de liniște, în care singurul zgomot era făcut de tocurile ce atingeau pietrișul, și de oceanul undeva, în depărtare.

El răspunse, prevăzător:

– O, nu știu. Nu m-am gîndit îndeajuns. Dar tu?

– Cam așa ceva și eu. M-am gîndit că, dacă mă voi aduna, aș merge spre Ensenada pentru o zi.

– Într-adevăr; timbrul vocii lui se învioră. Asta sună a distracție. Poate mergem împreună.

Ideea lui o luă pe nepregătite.

– Da, ei bine, poate...

Ajunși la ușa cabanei, Lisa o deschise. Mai avea doar un bec și unchiul William îi lăsase radioul, care n-avea decît un post, FM, ce emitea muzică blues din San Diego. Lisa nu-și amintea nici dacă îl închisese cînd ieșise. Oricum, acordurile unui pian și solo-ul fin ale unei viori se armonizau perfect cu vuietul oceanului și țipătul pescărușilor.

Întorcîndu-se spre el, îl văzu pe Christopher privind-o.

– Ce s-a întîmplat, Lisa? Nu crezi că doi oameni care s-au iubit odată, acum ar putea fi şi prieteni?

– Ce spui?

– Vreau să spun că poate ne vom petrece o parte din vacanţă împreună.

– Dar sună aiurea! îşi lăsă ea corpul pe spate, neputincioasă.

El o urmă, punîndu-i mîna pe cap şi aducîndu-i faţa aproape de a lui.

– Aşa? vocea lui sună răguşit în intimitatea nopţii.

– Sîntem divorţaţi, Christopher.

– Bine, doamnă, tu eşti avocat. Ia să-mi spui – există cumva vreo lege care spune că doi adulţi, cu capul pe umeri, care au fost căsătoriţi odată, şi care acum nu mai sînt, nu au voie să petreacă ceva timp împreună dacă vor să o facă?

Ea îl privi suspicioasă.

– Ce încerci să faci?

El se aplecă, pînă cînd trupul lui era aproape de al ei.

– Nu-ţi voi face nimic, dragă, dacă nu vrei.

Tensiunea i se urcă şi o căldură o învălui pe sub haine, la apropierea trupului lui.

– Au trecut patru ani, Christopher. Eu m-am schimbat şi sînt sigură că şi tu. Nici măcar nu ne mai cunoaştem aşa de bine.

– Dar nu crezi că ar fi distractiv să încercăm să ne cunoaştem din nou?

Ea îşi umezi buzele uscate.

– Poate n-ar trebui să folosim cuvîntul „distracţie", în cazul nostru.

– Interes? se oferi el.

– Eu – eu nu sînt sigură. Poate ar durea prea tare.

El îşi schimbă poziţia, făcînd-o să tremure cu anticipaţie, dar totuşi nu o atinse.

– De ce n-am încerca, Lisa? Ce am avea de pierdut?

Ce putea să spună? „Inima mea, trupul meu, sufletul meu!"

Încercă să nu mai fie serioasă.

– Cred că întîlnirea cu fostul soţ ar putea fi subiectul unui roman de vacanţă.

El o ignoră.

– Ştiu că e dureros. Nu uita şi eu eram acolo. Dar nu ne vom grăbi.

Ea dădu din cap, neputînd să rostească vreun cuvînt.

– Vrei să-ţi aprind focul înainte de a pleca?

Răsuflarea lui îi atingea faţa ca o şoaptă.

– Nu.

– Vrei să plec?

– Da.

El se îndreptă, neatingînd-o. Dar era ca şi cum ar fi făcut-o.

– Noapte bună, Lisa.

Capitolul 2

Chiar dacă nu înţelesese pe deplin noianul de emoţii prin care trecuse, Lisa dormi fără griji şi se trezi foarte tîrziu cu dorinţa de a recupera momentele pierdute în Pasadena. După ce îmbrăcă o pereche de blugi şi o bluză cu decolteu, de culoarea cafelei, se duse în bucătărie şi îşi făcu o cafea.

O bătaie în uşă o trimise înapoi la scări şi, după ce coborî, deschise şi îl găsi pe Christopher

stînd în prag, cu o sacoşă de hîrtie în mînă.

– Eşti cam matinal, remarcă ea, cu blîndeţe, neştiind cum să se comporte cu el.

– Te-ai uitat la ceas, somnoroaso? E zece şi eu m-am şi întors din Panaderia. Stai să vezi ce am adus pentru micul dejun. În timp ce vorbea, el intră, urcă, şi scoţînd farfurii, ibric şi două căni le aşează pe masă, în faţa ferestrei.

– Cred că am luat cîte două din fiecare. N-am putut să rezist tentaţiei.

Lisa se îndreptă spre masă, unde el scotea delicatesele din pungă şi le aşeza în farfurii.

– Micul dejun? Împreună?

– Aveai alte planuri? se întoarse el şi o privi lung.

Muşcîndu-şi buza, ea răspunse într-un tîrziu:

– Nu chiar.

– Atunci e bine, scutură el din cap, nedorind, aparent, să cerceteze mai atent nehotărîrea ei, în dimineaţa asta.

Îi trase scaunul şi se aşezară amîndoi la masă. Geamurile înalte erau deschise. Nimic nu stătea în calea razelor de soare sau a aerului sărat care

intra în cameră.

Lisa atacă pastele calde încă manifestînd un entuziasm brusc.

– Sînt delicioase. Le-ai luat de la brutăria de unde cumpăram noi? Cuvintele fură rostite înainte ca ea să realizeze ce spusese de fapt. Nu dorise să-şi amintească de clipele petrecute aici altădată.

– Da, de acolo. Şi am dat peste o brutărie unde ne-am putea duce mai tîrziu, dacă vrei.

Christopher nu arătase mai mult de o clipă că fusese afectat de amintirea lunii lor de miere. Lisa îşi dădu seama că şi el trebuia să realizeze că, dacă hotărîseră să petreacă împreună ceva timp, se aflau pe un teren minat; chiar dacă mergeau cu grijă. Era clar că puteau să calce greşit cîndva. Chiar dacă nu asistau la explozie, rămînea de văzut ce se putea întîmpla cu ei.

Ea mai luă o bucăţică de chiflă.

– Ce-ai mai pus la cale, de data aceasta Christopher?

Ochii lui de un verde închis se amuzară puţin. Trebuia să fi bănuit că unchiul William nu putea

să-l ajute, doar să-i pomenească numele din cînd în cînd, chiar dacă Lisa avusese dintotdeauna sentimentul că unchiul ei cel distrat ascunsese cu grijă informaţiile pe care le transmitea.

– M-am despărţit de William acum cîţiva ani. Am plecat de la compania lui avînd binecuvîntarea lui definitivă, aş putea spune.

Lisa mai auzise asta.

– Unchiul tău mi-a fost prieten bun, ca de altfel şi un excelent profesor.

– Mereu îmi spunea că eşti strălucit, replică Lisa.

– Nu ştiam asta, dar am cîteva idei prin care să-i mulţumesc.

– O? Care ar fi acestea?

O privi ironic.

– Niciodată nu te-a interesat.

– Poate nu m-au interesat... sau poate mi-a fost teamă să întreb, deoarece ştiam că nu prea ai încredere în inteligenţa mea, crezînd că nu pot să înţeleg explicaţiile tale prea bine.

– Da? Poate n-am vrut să pierd prea mult timp cu asta, datorită educaţiei tale.

Lisa deschise gura să protesteze, dar, pe neaşteptate, Christopher o luă de mînă, ca să o împace.

– Îmi pare rău, Lisa. Se simţi atrasă de zîmbetul de pe buzele lui. Nimeni n-a spus că va fi uşor, da?

Ea dădu din cap şi se uită la ceaşca de cafea, încercînd să-şi controleze bătăile inimii.

Nu. Orice încercau să facă, pentru te miri ce motiv, era clar că nu va fi uşor.

El continuă sec:

– Am dezvoltat un cip de circuit integrat, care este garantat că va crea senzaţie în industria computerelor. Va reţine de două ori mai multe date în acelaşi spaţiu şi va funcţiona la aceeaşi viteză ca acelea de acum. Deja am obţinut cîteva oferte.

– Asta e minunat, Christopher, spuse ea. Mă bucur pentru tine. Nu oricine poate să-şi vadă visul cu ochii.

El termină de mîncat şi îşi aprinse o ţigară înainte de a spune:

– Aşa e. Înţeleg asta. William îmi spune că ai o

slujbă bună la o firmă din Pasadena.

– Da, am avut noroc. Au mult de lucru. Am învăţat multe.

– William mi-a mai spus că ai avea o legătură cu unul din partenerii de acolo... un bărbat mai bătrîn, cred.

Bineînţeles că unchiul William nu s-a sinchisit să păstreze pentru el informaţia, se gîndi Lisa puţin iritată. Şi oare de ce Christopher accentuase cuvîntul „mai bătrîn“?

– Robert nu e chiar aşa de bătrîn, replică ea, bătînd în retragere. Ei bine... poate cu zece ani mai în vîrstă decît tine. Dar e un om extraordinar, aşezat şi integru. Dar nu mai adăugă: „Şi uneori foarte plictisitor“.

– Aşa ceva vrei tu? întrebă Christopher liniştit.

– Cred că e bun pentru mine, spuse ea, apoi adăugă: Dar tu? Te interesează cineva în mod deosebit? Ai pe cineva?

Inima ei tresări la gestul lui afirmativ cu capul.

– Mă întîlnesc cu o doamnă drăguţă de ceva timp.

Lisa nu ştiuse cum va reacţiona, dar desigur

nu cu durerea pe care o simţise cînd se gîndi că el iubeşte altă persoană. Nu înţelegea cum putea să aibă o altă femeie pe care să o iubească, după tot ce se întîmplase între ei. Îi dăruise tot ceea ce credea ea că îi va aduce soare în viaţă.

– Ai de gînd să te însori cu ea?

Ochii lui verzi o priviră.

– M-am gîndit la asta.

Lisa îşi umezi buzele.

– Înţeleg. Mai vrei cafea?

– Nu, mulţumesc.

Lisa se întoarse să privească pe fereastră. Ea trăise tot felul de emoţii de cînd îl întîlnise pe Christopher pe plajă cu o zi înainte. Dar acum simţea o tristeţe mare adăugată la toate celelalte. Fără să-şi dea seama începu să dea glas gîndurilor ei:

– Se pare că timpul trece fără să ne dăm seama de asta prea bine. Cînd eşti tînăr, simţi că lumea a fost făcută, plină de speranţă doar pentru tine. Numai că, atunci, majoritatea dintre noi sîntem prea necopţi la minte ca să realizăm că totul este trecător. Nu pricepem că, dacă nu

ţinem cu dinţii de acele lucruri pe care le iubim, ne trezim că într-una din zile ne întoarcem la ele, dar ele nu mai sînt.

– Ce încerci să-mi spui, Lisa? Vocea lui Christopher era tare blîndă acum.

Ea îl privi

– Nu ştiu.

Ochii lor se întîlniră peste masa veche, căutînd răspunsuri la întrebări care nu fuseseră formulate încă.

Christopher sparse liniştea dintre ei.

– Să mergem în oraş în după-amiaza asta şi să facem ceva cumpărături; poate ne oprim şi pe la hotel să bem ceva.

– În regulă. Ea rămase surprinsă că acceptase. Doar să dau puţin cu mătura. Cred că s-a adunat ceva praf în camera asta. Nu cred că unchiul William a trecut pe aici de curînd.

– O să te ajut. Proprietarii casei în care stau au trecut pe acolo săptămîna trecută şi casa arată destul de îngrijită.

A face curăţenie în cameră însemna a mătura podelele şi a scutura cîrpele şi feţele de bumbac

colorate care stăteau pe canapea şi pe scaune. Muncind împreună, Lisa şi Christopher au terminat repede şi apoi s-au dus spre micuţa staţiune de pe plaja *Rosarito*.

Christopher a urcat-o în *Mercedes*-ul lui, ultimul tip, răspunzîndu-i cu o grimasă cînd văzu mirarea pe chipul ei.

– Nu te teme, îl asigură ea. Nici nu m-am gîndit să-ţi amintesc că obişnuiai să spui că niciodată nu vei avea *unul din acele blestemate simboluri de maşină*.

– Nu mi-am luat maşina aceasta pentru că ar fi un simbol, mormăi el firesc. Am luat-o pentru că este o investiţie bună şi o maşină a-ntîia.

– Ei bine, desigur că de aia ai luat-o. Ţi-am spus eu altceva? întrebă ea pe un ton nevinovat. Àpropos, nu te uita acum, dar investiţia ta cea mare şi strălucitoare este acoperită cu un strat maroniu de praf.

– N-ai nici cum să te mişti sau să vorbeşti. Ai observat că nici măcar nu îţi poţi vedea maşina acum?

– Da, dar nu trebuie să-mi fac griji deoarece

maşina nu se sinchiseşte de praf. E la fel ca vechiul *Mustang.* Tu, în altă ordine de idei, ar trebui să ai grijă. Maşina ta a suferit mult la graniţă, aşa că s-ar putea să o ia razna.

– La fel ca şi tine, i-o reteză el, atît de încet, că Lisa nu era sigură dacă a înţeles bine ceea ce spusese el.

Ei au trecut de cîrciumă, îndreptîndu-se spre nord, pe vechiul drum. Drumul îngust avea la început doar oceanul alături, apoi Popotla, o aşezare cu vedere spre ocean, care era gazda unui parc cu căsuţe, ce se afla la stînga. Popotla era urmată de o serie de magazine colorate, care împodobeau oraşul chiar la intrare.

– Vrei să ne oprim la vreunul din aceste magazine? întrebă Christopher.

– Da, cred că mi-ar plăcea. Le-am văzut ieri şi arătau destul de ispititor.

– Nu te grăbi prea tare ca să-ţi cheltuieşti toţi banii, o necăji el. Sînt sigur că aceste mici magazine nu pot primi cărţi de credit.

– Ştiu că vei fi şocat să afli, Christopher, că nu am nici o carte de credit.

– Ce norocos sînt, gemu el, parcînd maşina în faţa unor magazine, aflate unul lîngă altul. Ai aşteptat să ne despărţim şi de abia atunci ai renunţat la cărţile de credit. Cred că tocmai ţi-am achitat una din chitanţele de ieri.

– Mincinosule, lovi din picior pe cînd se dădea jos din maşină şi apoi se îndreptă spre cel mai apropiat magazin.

Ziua trecu repede, cu toate tîrguielile pe care le făcuseră. Cum nu se aflau în plin sezon, vînzătorii erau dispuşi să se tîrguiască şi să cadă la învoială, iar Lisa se bucură că putea obţine preţuri mai mici pe unele produse.

Era ciudat să constate că, deşi nu mai erau împreună de patru ani, totuşi erau atraşi de aceleaşi lucruri. Lisa căuta vreun vas, un coş sau bibelou pe care îl credea potrivit în apartamentul ei şi cu surprindere îl găsea în locul respectiv şi pe Christopher, care urmărea acelaşi lucru. Mai mult decît o dată au rîs împreună de aceeaşi alegere.

Singurul moment cînd Lisa se amuză de prezenţa lui Christopher, a fost acela în care l-a

surprins privind o rochie frumoasă. Era de un albastru-deschis, închisă la gît, lungă pînă în pămînt, dintr-un bumbac uşor. La poale avea flori albastre, brodate, ca şi la mîneci. Ea se întoarse repede cu spatele, cuprinsă de furie şi gelozie la gîndul că el ar putea cumpăra rochia pentru femeia cu care urma să se însoare.

Ceva mai tîrziu, aflată în faţa unei tejghele, privind o curea de piele pentru Robert, Lisa rămase surprinsă cînd simţi o bătaie uşoară pe umăr. Se întoarse, aşteptîndu-se să-l vadă pe Christopher, dar în loc de imaginea lui zări un buchet imens de flori de hîrtie stînd în faţa ei. Fiecare floare măsura aproape un metru şi nici una nu avea aceeaşi culoare.

O voce ce suna cam la fel de suspicios ca a lui Christopher, spuse:

– De vreme ce am reuşit numai în cîteva ore să ridicăm nivelul de trai al acestui mic orăşel, ce-ai zice de o escală la hotel pentru a bea ceva?

Ea zîmbi, dar se gîndi la flori.

– Dar ce vom face cu florile?

– Le putem lăsa în maşină.

– Vor sta bine acolo?

– Uite de-asta a meritat investiţia în această maşină, îi răspunse vocea veselă. Ea are o grămadă de camere pentru flori.

Rîzînd, îngrămădiră cumpărăturile în portbagaj şi umplură scaunele din spate cu flori. Apoi, urcîndu-se în maşină, au luat-o pe strada Avenida Juarez pînă la hotelul *Rosarito,* cu o vechime de peste cincizeci de ani.

Trecînd pe sub bolta arcuită care avea *Bien venidos* deasupra, era ca şi cum te întorceai undeva în timp, se gîndi Lisa încîntată. Se aştepta să-i vadă pe Heddy Lamarr şi Charles Boyer, îmbrăcaţi în alb, aşezaţi pe scaunele în formă de evantai, sub un tavan cu aer condiţionat la o şuetă.

Interiorul hotelului era întunecat şi răcoros, decorat cu gresie colorată. O pictură acoperea întregul perete de la recepţie. Cei doi trecură printr-o cameră aztecă, de un farmec deosebit. Bolţi mari din sticlă împrăştiau o lumină difuză în sufragerie. În acelaşi timp, ei şi-au permis să privească îndelung la piscina îngustă, dreptunghiu-

lară, la pereţii de plexiglas care ofereau imaginea înotătorilor şi a oamenilor de pe plajă.

– Ţi-e foame? întrebă Christopher.

– Nu. Dar poate ţi-e foame ţie, dacă nu, atunci ce-ar fi să mergem la barul *Beachcomber?*

Barul era înconjurat de sticlă şi dădea spre plajă. O orchestră mică cînta într-un colţ îndepărtat, în timp ce Christopher şi Lisa se aşezară nişte scaune tapiţate cu braţe mari, din lemn de palmier.

– Ce vrei? o întrebă Christopher, privind lista.

– Aş vrea ceva exotic, te rog, cu flori şi fructe şi umbreluţe de hîrtie în jurul paharelor.

– Cred că ai destule flori, nu-i aşa?

– Ei bine, atunci – roti ea mîna în aer – doar fructe şi umbreluţe de hîrtie peste tot... dar vreau multe de tot.

– Ea ar vrea un pahar cu umbreluţe de hîrtie, spuse el către chelnerul atent, iar eu două *Pina Coladas.* Se uită apoi spre Lisa: Ai vrea şi o gustare? Am sărit prînzul.

– Ce miresme produc umbrelele dumneavoastră? întrebă ea chelnerul mexican, care, fără

îndoială, era obişnuit cu ciudăţeniile americanilor aflaţi în vacanţă.

Christopher spuse repede:

– Vom servi şi o farfurie mare de raci. *Gracias.*

Lisa îşi învinse mîndria şi spuse:

– Cred că ai devenit o persoană respectabilă de cînd ai gustat succesul, Christopher.

El îi zîmbi.

– Iar eu cred că, dacă vrei, poţi să dispui de oricine în jurul tău.

Sîngele curgea repede prin vene, iar ea a trebuit doar să-l întrebe:

– Asta îi spui şi viitoarei doamne Saxon, cea de-a doua?

– Pescuieşti, Lisa?

– Eu? întrebă ea cu un soi de surpriză pe chip.

Mult mai tîrziu, în după-amiaza aceea, în timp ce se întorceau la cabană, trecură şi prin Calafia, o comunitate atrăgătoare.

– Ţi-ar plăcea să venim aici la cină? o întrebă Christopher. Înţeleg că e foarte bine. El se referea nu numai la unicul restaurant de acolo, dar şi la şirul de terase aflate de-a lungul oceanului.

Deodată, simţindu-se puţin stînjenită de invitaţia lui care urmărea o cină în doi, ea răspunse:

– Cred că voi cina în cabană astăzi. Unchiul William mi-a spus că există un mic sătuleţ de pescari, în sud, care se cheamă Puerto Nuevo. Mi-a spus că dacă mă duc acolo la amiază, sosesc pescarii. Cred că voi merge după nişte peşte proaspăt ca să gătesc în seara asta.

– Sună bine. Eu am ceva vin pe care aş putea să-l pun la bătaie. Ai adus ingrediente pentru salată?

– Da.

– Ai şi făină ca să pregătim peştele?

– Unchiul William are ceva în cabană, într-un container. Chiar şi Lisei, vocea ei îi suna destul de rece în urechi.

– Grozav. Avem tot ce ne trebuie pentru o cină a-ntîia.

– Dar nu-mi amintesc să te fi invitat şi pe tine,

izbucni ea.

Christopher îşi mută privirea de la trafic spre ea.

– N-ai făcut-o?

Ceva din ochii lui verzi îi dădu fiori în stomac şi, chiar dacă ştia prea bine că nu-l invitase, ceva îi spunea că şi-l dorea ca invitat la cină în seara aceea.

– Ba da, spuse ea încet.

Lisa stătea singură pe canapea, privindu-l pe sub gene pe Christopher. Aşezat pe scaunul unchiului William, el părea relaxat, sorbind din paharul cu vin, şi cu privirea aţintită spre focul pe care îl aprinsese înainte de cină.

Atmosfera intimă era întreţinută de o lumină palidă care venea de la o lampă cu gaz, ce atîrna de tavan, împrăştiind lumina în jumătate de cameră, şi alături de cîteva alte lumînări. O melodie uşoară, *Îmi voi aduce aminte de tine*, plutea în

cameră, pe lungimile de undă de la radio. Ăsta era necazul, reflectă Lisa cu tristeţe. Ea chiar şi-a amintit. Şi chiar foarte bine. Dar nu voia să-şi amintească.

Ca să alunge orice amintire legată de vremurile în care ea şi Christopher petrecuseră clipe fericite în cabana aceasta, schimbă vorba:

– Flăcările dau culori atît de frumoase.

Christopher îi răspunse atît de repede, că o făcu să creadă că el niciodată nu fusese cu gîndul departe.

– Cred că din cauza lemnului este cel ce face totul. Cînd apa se evaporă de pe lemn, degajă sare şi minerale, făcînd focul să ardă în nuanţe de albastru şi verde.

Lisa auzi explicaţia lui cu o parte a minţii, iar cu cealaltă parte înregistra flăcările verzi din cămin care se potriveau atît de bine cu ochii lui Christopher, cînd el o privea. Strălucirea ce o vedea acolo îi dădu fiori.

Ea îşi întoarse privirea, forţîndu-se să se uite la cămin.

– E într-adevăr frumos, nu-i aşa?

Căminul se întindea pînă la capătul camerei. Pe una din lături, avea peretele din piatră care se ridica pînă la tavan, încrustat cu pietre aduse de pe plajă. Era mare şi lat, avînd un înveliş de cupru la margini, cu scoici prinse în vîrf.

– Da, aşa e. Întregul loc este interesant.

Vocea lui suna prea aproape şi se întoarse văzînd că, fără să-şi dea seama, el se aşezase pe canapea, lîngă ea. Apropierea lui era ca un afrodisiac pentru ea, pentru simţurile ei, aflate în alertă. Prezenţa lui făcu să dispară distanţa dintre ei, făcînd-o să sesizeze cele mai mici detalii în legătură cu el, pînă la respiraţia regulată.

Fiind nervoasă, ea începu să vorbească, spunînd primul lucru care îi veni în minte:

– Mulţumesc pentru rochie. Înainte de a se duce să se pregătească pentru cină, el îi întinse un pachet cu nonşalanţă: „Asta este pentru tine".

– Arată mai bine pe tine. Pielea ta are ceva deosebit care întotdeauna am crezut că are nevoie de culori strălucitoare pentru a o pune în valoare.

Ea respiră adînc, deşi părea că ceva nu e în

regulă ceva cu plămînii ei.

– A... am petrecut cîteva săptămîni aici, într-o vară cînd eram mai tînără şi unchiul William mi-a spus istoria locului.

– Aşa? o întrebă Christopher cu un zîmbet languros, fiind conştient că ea nu se simţea în apele ei.

– D... da. Se pare că, cu cîţiva ani în urmă, guvernatorul plajei Baja a făcut o donaţie împreună cu pămîntul acesta tatălui actualului proprietar. Dar guvernul a pus cîteva restricţii pe pămînt. Ei nu erau de acord ca vreun străin să intre vreodată în posesia pămîntului sau să-şi construiască ceva acolo. Dar totuşi au ajuns la concluzia că nişte barăci pe roţi ar putea fi mişcate uşor şi apoi au hotărît că n-ar fi rău dacă oamenii ar construi ceva în jurul lor. Deoarece ştiau că totul este schimbător, priveau şi aceste barăci ca nişte construcţii ce puteau fi mutate. Unchiul William are în arendă pămîntul de la fiul lui Don Pancho, dar el este proprietarul. Într-o vară el a construit căminul cu nişte pescari.

Ochii lui Christopher alunecară la decolteul

rochiei.

– William mi-a spus şi mie povestea asta. De unde vin tipii? întrebă el referindu-se la cei trei oameni graşi şi acoperiţi, care nu se uitau la ei.

– Nu mai e nimic de povestit, reuşi să spună Lisa uşor, uitîndu-se aiurea, nedorind să-l privească. Îl ştii pe unchiul William la fel de bine ca mine. Aici stau tot felul de oameni.

– Şi noi am stat aici cînd eram în luna de miere.

Timbrul vocii lui o făcu să-l privească pînă la urmă. Privirea lui o învăluia cu căldură.

– Au trecut patru ani, Christopher, şopti ea, fără vlagă.

– Uneori, pare că n-au trecut decît cîteva minute. Vocea lui acum era blîndă, iar ochii plini de dorinţă.

– Nu face asta.

– Nu te ating, Lisa, rosti el uşor.

– Ba da, o faci. Nu m-ai atins în adevăratul sens al cuvîntului, dar întotdeauna privirea ta a făcut-o.

– Ţi-ar fi plăcut mai mult dacă aş fi procedat

aşa? El ajunse la ea şi îi răsfiră părul cu degetele. Sau aşa?

Îi puse mîna pe piept, luînd-o prin surprindere, iar Lisa rămase cu gura căscată, datorită şocului. Mîna lui se strecură în părul ei şi începu să o atragă spre el.

Ar fi putut să se mişte, se gîndi Lisa pe cînd faţa lui se apropia uşor. De fapt, ar trebui să se mişte. Dar nu o făcu. Şi apoi era prea tîrziu să o mai poată face. Buzele lui le acoperiră pe ale ei şi simţi tot, clar, în trup. Cînd buzele se depărtară, reacţie instinctivă la el, şi cînd limbile lor se atinseră, ea se topi toată.

Era ceva al naibii de grozav să fii sărutată de Christopher, iar Lisa nu se reţinu. El o simţi strigînd de dorinţă şi o strînse mai aproape de el. Sentimente puternice reveneau, reînviau, la fel ca florile mici ce se deschid cînd razele soarelui le mîngîie.

Mîna lui îi mîngîia pieptul prin cămaşa de bumbac şi ea se răsuci ca răspuns, fără să vrea, lipindu-se mai mult de el. Christopher avusese dreptate. Era ca şi cum fuseseră despărţiţi numai

de cîteva minute, nu de ani. Era şocant cum trupul ei îşi amintea de el şi asta deoarece se străduise din răsputeri să-l uite.

El o devora cu sărutări înfometate. Mîinile lui se plimbau atingînd-o, cuprinzînd-o, chinuind-o, şi, mai presus de toate, emoţionînd-o dincolo de raţiune.

Ea simţea nevoia să se apropie şi mai tare de el, mîinile ei i se strecurară sub cămaşă, mîngîindu-l pe spate, vîrfurile degetelor netezindu-i pielea.

Inima ei bătea tare şi de-abia reuşise să se oprească să nu strige, cînd el se trase înapoi cu violenţă.

El trase aer în piept şi o privi cu ochii plini de pasiune. Apoi, fără să poată să explice de ce, gura lui se deschise într-un zîmbet plin de satisfacţie.

– E tot, aşa, nu?

Ea nu putu să-i dea un răspuns. Cum ar fi putut să o facă? Era prea încremenită în urma celor întîmplate.

Niciodată, nici măcar o dată în ultimii patru ani,

nu se gîndise că sărutările lui Christopher ar putea să aibă puterea să o tulbure în aşa hal. Dar chiar aşa a fost şi a realizat că greşise să nu le bage în seamă.

Aducînd-o încă o dată aproape de el, o sărută tandru.

– Noapte bună, Lisa.

Capitolul 3

Noaptea n-a adus nici un pic de somn, iar dimineaţa nici un pic de linişte. Lisa hoinărea, fără odihnă pe stînci, deasupra Pacificului, cu o singură întrebare în gînd: şi ce urmează acum? Era aceeaşi întrebare care o făcuse să se frămînte toată noaptea. Mintea ei se învîrtea în gol, iar simţurile nu-i mai răspundeau. Oare noaptea trecută existase cu adevărat? După toţi anii aceştia, faptul că fusese sărutată de Christopher însemna destul, iar reacţia ei la sărutările lui era ciudată.

S-ar putea întîmpla din nou. Nu sentimentele acelea vechi care îi ameninţau simţurile, care o făceau să le îngroape, nu acelea pe care le avusese odată o Lisa mult mai tînără, ci acele trăiri pe care o Lisa mai coaptă era sigură că nu le băgase în seamă. Ei bine, nu ar fi lăsat să se întîmple din nou aşa ceva, îşi spuse ea, hotărîtă. Era acum mai bătrînă şi mai înţeleaptă. Şi, în plus de asta, mai erau şi cele suferite împreună, ca să revină la aceeaşi suferinţă, pe negîndite. Ei se schimbaseră îndeajuns ca să nu-şi permită un asemenea pericol.

Lisa auzi nişte voci. Ridicîndu-şi privirea, văzu un bărbat venind prin spatele cîrciumii. Nu văzu cu cine vorbea, dar se îndreptă spre el, căutînd scăpare în altă persoană – altcineva decît Christopher.

– Bună dimineaţa, spuse ea.

– *Buenos dias, señorita,* îi răspunse omul, uşor. D... dumneavoastră eraţi, *señora.* O, la naiba!

De ce simţise nevoia să-i spună aşa? Chiar dacă fusese căsătorită, acum nu mai era. Ea nu

mai putea pretinde să i se spună señorita, nu-i aşa? La naiba, ce importanţă avea?

Omul acela mare păru să fie de acord cu concluziile ei mentale, deoarece ridică pur şi simplu din umeri. Ea stătea pe scaunul lipit de perete, bucurîndu-se de strălucirea soarelui, cu pălăria pe ochi.

Tocmai atunci un băieţel, aproape că smuci uşa din ţîţîni, împingînd-o, în luptă cu o stropitoare ce se opunea, căci era mai mare decît el. Lisa se grăbi să-l ajute, luînd unul din mînere şi ajutîndu-l să o pună jos.

El zîmbi timid.

– *Gracias, señora.*

Ochii închişi la culoare pe o faţă ce părea mult prea slabă o priviră.

Lisa îşi întinse mîna spre el.

– Ştii să vorbeşti în engleză?

– *Si, señora.*

Ezitînd puţin, el îi luă mîna.

– *Mi madre* m-a învăţat.

– Cum te cheamă?

– Patricio.

– Ei bine, Patricio, mă bucur de cunoştinţă. Pe mine mă cheamă Lisa. Se pare că stropitoarea asta e prea mare pentru tine ca să o poţi duce. Cîţi ani ai?

El ridică din umerii, teribil de fragili.

– Voi face în curînd şapte ani.

– Patricio, strigă omul, apucîndu-l apoi cu forţă pe copil şi împingîndu-l. Treci înapoi la treabă.

Băiatul îi aruncă o privire îngrijorată Lisei, cu lacrimi în ochi, după care se întoarse şi se îndreptă spre cîrciumă.

– Nu e bun deloc, băiatul ăsta leneş, mormăi bărbatul. Nu ştiu de ce m-am încurcat cu el.

Lisa era indignată.

– Nu trebuia să-l loveşti!

– Nu-ţi face probleme pentru asta, *señora*. E obişnuit cu asta. Nu face nimic dacă nu-l bat din cînd în cînd.

– E fiul dumneavoastră?

El făcu un gest cu mîna:

– A fost al surorii mele, Blanca, e un *nino*. Ea a murit cu cîteva luni în urmă – îşi făcu el cruce cu mîna – şi a trebuit să-l iau la mine.

– A trebuit?

– Nimeni nu l-ar fi dorit.

Lissa se simţi frustrată.

– Desigur că acum, cînd există atîtea perechi care îşi doresc un copil cu ardoare, dacă aţi fi vrut, i-aţi fi găsit un cămin potrivit.

– Hmm, a fost singurul lui răspuns.

Ea mai încercă o dată:

– De cînd stă copilul cu dumneavoastră?

El se încruntă, ca şi cum îi trecuse prin minte că ea vrea să-i strice liniştea căminului.

– De cîteva luni.

– Îmi daţi voie să vă întreb cum vă cheamă?

– Salina, *señora,* şi acum, dacă nu vă deranjează, aş vrea să trag un pui de somn.

– Domnule Salina, vreţi ca nepotul dumneavoastră să muncească în timp ce dumneavoastră dormiţi?

Salina oftă cu un semn de dispreţ şi trînti scaunul. Sculîndu-se, vru să treacă pe lîngă ea, dar braţul ei îl reţinu.

– Staţi puţin. Ce faceţi în cîrciumă?

– Sînt bucătar, *señora.*

Şi după ce spuse asta, el trecu pe lîngă ea.

Lisa rămase ceva mai mult pe loc, nehotărîtă, pînă îl auzi pe Salina ţipînd la Patricio. Ea stătea în prag, cu uşa întredeschisă, gîndindu-se. Ce voia să facă? Dar mai important ca asta, de fapt, ce credea că ar putea face?

Întorcîndu-se pe călcîie, ea se îndreptă, hotărîtă, blestemîndu-l pe înfundate pe omul care împărţea cele două ţări din start, făcînd diferenţe între nivelele de trai. Şi după asta, încercă să-şi revină, printre toate blestemele alea, că de fapt nu era treaba ei. Ştia ceva dinainte, cînd ridicase problema. Era o turistă într-o ţară străină pentru o perioadă scurtă şi ea ar face bine dacă n-ar uita acest lucru.

Adîncită în gînduri, nu-şi dădu seama că era aşteptată de Christopher, şi îşi aminti de asta doar cînd ajunse aproape de cabană. Aşa că „Buna dimineaţa" şi întrebarea lui „Pe unde ai fost?" au făcut-o să tresară.

– O, bună, se întoarse ea, fără să realizeze, pe moment, ce simţise cînd îl găsise, aşteptînd-o.

Ea trecu la subiecte de discuţie mai generale.

– Am fost la plimbare. E o zi frumoasă.

– Aşa e.

El îi zîmbi, făcînd-o să se apropie de prăpastie la cîţiva metri. Nu-i plăcea cum se simţea cînd îl zîmbea. La dracu', se gîndi ea, muşcîndu-şi buzele. Toată această stare de lucruri era prea gravă să o mai poată controla. Un cuplu divorţat, întîlnindu-se acolo unde şi-au petrecut cu ani în urmă luna de miere. Era absurd. Dacă ea ar avea un moment liber, să poată respira, ar fi interesant să descopere ce scria în cărţi despre o asemenea situaţie.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el, apropiindu-se de ea.

– Nu, desigur că nu. Ce-ar putea fi?

Cu mîinile în şolduri, el porni spre ea, apoi ridică din umeri.

– Nimic, cred. Ai luat micul dejun? Te-am văzut venind dinspre cîrciumă.

– Nu, cred că am uitat de micul dejun, astăzi.

– Lisa, ce ai? Te comporţi de parcă mintea ta ar fi la sute de kilometri depărtare de aici.

Ea scutură din cap, nerecunoscînd că el se

aflase toată dimineaţa undeva în mintea ei. Şi acum, colac peste pupăză, mai era şi băiatul ăla, Patricio.

– Îmi cer scuze, cred că sînt obosită. Cred că mă duc să mă întind puţin.

Christopher o fixă cu privirea.

– Ai vrea să mergem mai tîrziu în oraş?

– Nu cred că vreau. Du-te tu, dacă vrei. Poate ne vedem după aceea.

Ea îi zîmbi scurt şi urcă treptele, pentru a intra în cabană. „Ei bine, asta a fost", se gîndi ea, în timp ce se întoarse şi îl privi cum merge pe drumul spre cantină. Dacă îşi imagina că ea are de gînd să-şi petreacă vacanţa cu el, greşea. Ea venise pînă aici, ca să fie singură şi să poată gîndi în linişte, şi cu Christopher Saxon sau fără Christopher Saxon, tot o va face.

În cele din urmă, Lisa realiză că era prea încordată ca să se odihnească. A mai stat puţin în cabană, s-a schimbat în pantalonii scurţi, corai, şi o bluză de aceeaşi culoare şi s-a îndreptat spre plajă.

Îşi pierduse noţiunea timpului, nereuşind să-şi

aducă aminte cît stătuse pe plajă. Pescăruşii care se roteau deasupra ei nu-i permiteau să-şi amintească cît. Ei aveau dreptate, admise ea, mulţumită, aşezîndu-şi prosopul pe nisip. N-avea nici un rost.

Starea de spirit de pe Baja o molipsise şi pe ea, împingînd-o spre filozofia ce îi marca liniştea, acolo. Dincolo de ea, oceanul îngîna un cîntec de leagăn, pe fundalul căruia ea începu să se elibereze de tensiunea de dinainte. Aerul umed, cald, aflat în curenţi, o mîngîia şi o liniştea, umblîndu-i prin bucle, atent şi grijuliu. Soarele îi învăluia trupul cu o căldură care ajungea pînă la oase, iar sub ea, nisipul fin îi luase forma trupului şi îi ţinea loc de aşternut.

– Te vei prăji.

Vocea joasă şterse imediat tot ceea ce trăise în ultimele ore.

Rostogolindu-se, îşi puse mîna la ochi ca să vadă.

– Nu, am folosit ceva contra arsurilor.

Christopher se lăsă pe nisip alături de ea, neinvitat. Purtînd doar o pereche de pantaloni scurţi,

arăta foarte bine. Părul de pe picioare, braţe şi piept o făcea să vrea să-l atingă şi să-l mîngîie. El avea un ten care nu-i făcea griji că se poate arde, iar Lisa simţi o căldură pe cînd îi privea muşchii bine dezvoltaţi care ieşeau în evidenţă cînd el se aşeză ca să o privească.

– Ai intrat în apă? o întrebă el, arătînd spre valurile albastre care se rostogoleau ca nişte pînze de păianjen nu departe de picioarele lor.

Ea dădu din cap.

– Nici măcar nu mi-am luat costumul de baie. Am crezut că apa poate fi încă rece. Şi apoi, dacă îţi aminteşti, nu sînt o înotătoare.

– Te pot lua eu dacă vrei. Nu ai nevoie de costum de baie. Nu mai e nimeni pe plajă, decît noi doi.

Cuvinte care ar fi putut fi rostite i-au rămás în gît. Căldura trupului lui ajunse la ea, pătrunzînd-o fără ca el să apuce să o atingă măcar.

Briza mării o învălui, odată cu mirosul şi parfumul lui Christopher, reuşind să o ameţească. Trupul, se moleşi, iar puterile o lăsară.

– Te-ai făcut şi mai frumoasă, Lisa.

Vocea lui joasă ajunse ca o lovitură pînă la ea. El o lăsase fără cuvinte. Fără răsuflare.

– N-am fost niciodată frumoasă, negă ea, uşor. Doar tu ai crezut asta.

– Da, consimţi el. Aşa credeam că eşti. Şi încă mai cred.

Fără să o prevină, degetele lui îi mîngîiară trupul, dînd la o parte nisipul. Ea înţepeni.

Chiar dacă punea la socoteală noaptea trecută, era cu neputinţă, ca după o absenţă de patru ani, acest sentiment de intimitate să se menţină încă între ei.

– Eşti ca o fetiţă, şopti el, dar totuşi te-ai maturizat, arătînd ca o femeie deosebită, Lisa.

Mîna lui se mişcă înainte şi înapoi, pe sînii ei dureroşi. Neputincioasă, ea îi simţi sub îmbrăcămintea strînsă. Trecuse atîta vreme de cînd nu-i mai mîngîiase. Noaptea trecută el doar îi atinsese prin rochie. Trădînd-o, gîndul sprijini nevoia trupului ei de a-i simţi mîinile pe trup, aducîndu-şi aminte că el era mereu capabil să evoce momentele în care el îi mîngîia pieptul gol.

Mîna lui Christopher se oprise ca şi cum îi

auzise gîndurile, iar Lisa se forţă să-şi limpezească gîndurile. Mîna lui se depărtă de pieptul ei. Oricum, suprafaţa pe care se plimbase nu îi dăduse liniştea de care avea nevoie. Trecute de talie, pe lîngă pantaloni, degetele lui se răsfirară pe pîntec.

– Întotdeauna ai avut un pîntec mic.

Acum degetele lui alunecară pe o parte.

– Şoldurile tale au căpătat rotunjimi ispititoare. Ele cer unui bărbat să le mîngîie.

– Christopher...

Numele lui, care fu rostit ca un avertisment, se transformă într-un geamăt cînd îi prinse, brusc, cu mîna o fesă.

– Şi picioarele tale – mîna lui continuă în jos, pe lîngă coapse, învăluind-o în căldura dulce – par chiar mai lungi.

– Christopher, nu face asta.

El păru că nu-i aude protestul. Poate zgomotul oceanului era prea puternic – sau poate protestul nu era convingător.

Degetele lui pătrunseră în interiorul coapsei şi, fără să realizeze, ea îşi depărtă puţin picioarele.

Urmărind aceeaşi linie ca să ajungă la pantalonii ei scurţi, el se opri şi îi apăsă uşor curbele mătăsoase.

– Între noi nu s-a terminat totul, Lisa. Nu atît de repede. Eu pot să-ţi fac trupul să tremure sub mîngîierile mele şi tu încă vrei să mă las să mă îngrop aici şi să nu mai plec niciodată.

– Nu. Capul ei se scutură în toate părţile, în timp ce trupul ei mai cerea.

– N-a fost nevoie decît să ne vedem ca să răscolim totul. Trebuie să recunoşti asta.

Degetele lui mîngîiară materialul pantalonilor ei, aducînd un val de căldură, ca şi cum se lovise de ceva.

– Nu...nu... o, Doamne, da.

El rîse uşor şi, părăsind partea aceea vulnerabilă a trupului ei, mîinile lui s-au retras spre piept. Acolo degetele mari au încercuit linia sfîrcului, pe sub bumbacul subţire.

Mintea Lisei se înceţoşă o clipă, dar, cînd fu în stare să gîndească din nou, tricoul nu-l mai avea, zărindu-l alături, pe nisip.

Plimbîndu-şi vîrful limbii pe pieptul ei, Chris-

topher mormăi:

– Doamne, Lisa, îţi dai seama ce gust minunat ai? Nimeni nu mai miroase aşa de frumos ca tine. Sînt convins că mirosul tău este unic.

Îi simţi bărbăţia pulsînd în părţile ei ascunse:

– Vreau să te sărut peste tot.

El o sărută pe pielea moale a sînilor, luîndu-i în mîini şi muşcîndu-i cu buzele. Umezeala limbii lui Christopher o furnică pe carnea caldă şi tot ce simţea era amestecat în mintea ei. Totul era aşa de bine şi ea voia din ce în ce mai mult. Şi, totuşi, ştia că senzaţia aceea nu-i făcea bine.

– Christopher, spuse ea, realizînd că era foarte aproape de punctul acela în care putea să-şi piardă controlul şi că nu se gîndise la asta.

– Nu are sens...

– Dar ce are sens? Vrei asta la fel de mult ca mine...

– Nu! Te înşeli, strigă ea, disperată, mai mult pentru ea decît pentru el. P...poate este uşor să trăieşti clipa, dar ce este mai greu este durerea pe care am simţit-o acum patru ani cînd m-ai părăsit.

El se opri. Tăcut, îşi înălţă capul; răsuflarea îi era greoaie. Nu îi dădu nici un indiciu despre ceea ce gîndea, dar Lisa, în cele din urmă, se convinse că el era foarte atent, aşa că spuse mai departe:

– Ştii tu ce trebuia să fac ca să mă obişnuiesc să dorm singură din nou? Puneam perne în jurul meu, astfel încît noaptea să simt ceva cald la spate şi să mă prefac că eşti tu.

– Nu crezi că şi eu simţeam acelaşi lucru, Lisa?

– Nu ştiu. Tu ai fost acela care ai hotărît să pleci definitiv.

– Şi nu ţi-a trecut niciodată prin minte că încercam de fapt să las timpul acelui carusel în care ne învîrteam să se oprească?

– Ar fi avut destul timp să o facă dacă ai fi spus ceva.

– Poate aş fi făcut-o dacă nu te-ai fi refugiat în braţele tatălui tău, atît de repede şi dacă el nu s-ar fi grăbit atît de tare cu blestematul ăla de avocat. El oftă tare şi se ridică.

– Ascultă, noi amîndoi ne-am cam grăbit acum

patru ani, dar acum poate ar trebui să ne încercăm norocul altfel.

– Pentru ce?

El o privea, în timp ce ea ajunse la bluză şi o îmbrăcă, tremurînd.

– Cred că deja ţi-am spus motivul, spuse el.

– Sex? rîse ea.

– E acolo. Nu ne putem preface că nu există.

– Ascultă-mă, îi sugeră ea cu mai multă forţă decît simţea.

– Poate e ceva mai mult decît sexul, dacă mai căutăm.

– Nu are importanţă. Nu sînt dispusă să mai risc o dată.

– Nu vorbesc de durere, Lisa.

– Ba da.

– Nu, dragă, nu. Vorbesc de noi, cum să facem împreună. Putem să o luăm uşor.

Un tremur de aducere aminte o străbătu la felul familiar în care i se adresase.

– Aşa ai spus mai întîi, şi nu ştiu ce crezi tu, dar ce s-a întîmplat mai înainte nu este ideea mea.

– Cred. În orice caz, pretinde că va dura ceva timp şi poate va fi nevoie să stai pe acolo o perioadă.

– Acolo?

– Cred că firma lui este în Valencia, localitate din valea Santa Clarita. Din cîte am aflat, acesta e un concern ce merită toată atenţia. Mi-am permis să fac cercetări şi, din datele adunate, firma *Saxon Electronics* are un succes teribil, iar viitorul ei pare fructuos. Chiar şi acum industria se interesează de ea, supraveghindu-i produsele. Presupun, judecînd din punct de vedere obiectiv, că această cooperare va fi de bun augur.

Deodată, Lisa simţi o mare durere de cap. Dar nu se putea să fie asta, căci ea niciodată nu avusese dureri de cap.

– Robert, ce i-ai spus?

– I-am spus că tu decizi.

– O, grozav, se lăsă Lisa pe scaun, simţind de data asta cu adevărat o durere de cap.

– I-am mai spus că îl vei suna ca să-i dai răspunsul. Robert se ridică şi îi întinse o bucată de hîrtie. Iată numărul lui de telefon. Aş vrea să ştiu

ce ai hotărît.

Lisa se uită la număr. Ce făcea Christopher? Ea îi ceruse să o lase un timp să reflecteze. Evident că el credea că o săptămînă era suficient. Ea zîmbi trist. El nu observase cît de tulburată era.

Dar apăruseră cîteva probleme noi în legătură cu excursia de la Baja. Mai întîi, era faptul că ea avea o altfel de vedere asupra rupturii mariajului. Ea nu îl mai privea în aceleaşi nuanţe de negru şi alb. Acum patru ani, ea nu era în stare să deosebească nuanţele una de alta, să le observe şi pe cele gri, şi cum trebuia să le interpreteze în fiecare zi a vieţii ei.

Şi, desigur, mai era şi un lucru uimitor: posibilitatea ca ea să fie încă îndrăgostită de Christopher.

Toate astea la un loc adunate, şi în plus alte două lucruri pe cap. Ce punea oare Christopher la cale şi care va fi răspunsul ei?

Lisa căută două aspirine, le luă şi se întoarse în birou. După ce ridică receptorul, formă numărul pe care i-l dăduse Robert. Un tînăr vesel îl

răspunse:

– *Saxon Electronics*. Cu ce vă putem fi de folos?

– Ei bine, Doamne, nu ştiu cu ce. Ce oferiţi?

– Tot ce vreţi, doamnă, răspunse el repede, netulburat de replica ei. În domeniul electronicii, vreau să spun. Sîntem cei mai buni din vest.

– Dar în est?

– N-are importanţă. Deci, dacă vreţi ceva ce n-are legătură cu electronica, ci cu o problemă personală, căci intuiesc în glasul minunat, poate ajungem la vreun acord comun.

Lisa izbucni în rîs.

– Doamne! Ai voie să răspunzi la telefon?

– Numai cînd e plecată secretara la masă, recunoscu el trist. Sau cînd toţi ceilalţi sînt ocupaţi. Altcorl, mă puteţi găsi alături de cel mai important bărbat.

– Bărbat important?

– Christopher Saxon. Eu sînt un fel de asistent.

– Înţeleg. Ei bine, cred că nu prea am timp să intru în amănunte ca să înţeleg cu ce se ocupă

acest asistent. Crezi că aş putea să stau de vorbă cu el?

– Depinde. Poate că, dacă mi-ai spune despre ce este vorba, te-aş putea ajuta. Vocea veselă se temperă. Domnul Saxon e foarte ocupat şi n-are timp de discuţii.

– Cu mine va vorbi. Sînt Lisa Saxon.

– Lisa Saxon, repetă el, ca şi cum şi-ar fi notat undeva. Lisa Saxon. O, da, doamnă. Vă rog să aşteptaţi puţin, doamnă Saxon.

Glasul pe care îl auzi după asta era al soţului ei.

– Lisa, mă bucur că te aud.

– Christopher, ce se întîmplă? Trebuie să vin acolo şi să rămîn să lucrez cu tine? Ea se minună de cuvintele pe care le rostise. Cînd îi auzi glasul după o săptămînă de absenţă, ea se răvăşi mai mult decît era posibil.

– Nu te interesează vorbele amabile? Ei bine, deoarece eşti atît de nerăbdătoare să trecem direct la subiect, hai să luăm împreună cina şi îţi voi spune despre ce e vorba.

– Cina? Lisa se dumiri că nu reuşeşte să

încheie conversaţia cu acelaşi avînt şi inteligenţă.

– Bine. Voi veni să te iau pe la opt.

– Opt? „Opt, se gîndi ea, să vedem, dacă mă va lua pe la opt, va trebui să fiu casă pe la şase, ca să pot..."

– Opt, repetă el. Ne vedem atunci. La revedere.

– La revedere.

Lisa se răsti la imaginea ei din oglindă. „Ai douăzeci şi şapte de ani, îşi spuse ea. Şi eşti şi om al legii. Gîndeşte-te la seara asta ca şi cum vei lua cina cu un viitor client. Ai mai făcut-o şi altă dată şi te poţi descurca."

Ea se răsuci ca să-şi poată privi mai bine rochia turcoaz, care părea că pluteşte pe ea, de cîte ori se mişca, apoi îşi continuă monologul.

„Nu văd nimic rău într-o relaţie strict profesională: Întorcîndu-se, ea se studie cu ochi critic, urmărind linia gîtului, rochia fără mîneci."

– „Oamenii o fac de multe ori. Eşti avocată, pentru numele lui Dumnezeu, replică ea. O femeie de afaceri. Te poţi descurca cu el indiferent de împrejurare".

Apoi, coborî din dormitor pentru geantă. „Şi doar pentru că ultima oară te-a văzut, în pat, goală, după ce făcuse amor cu tine – îşi scoase pieptenele şi îşi făcu cu mîna în oglindă – asta nu înseamnă că trebuie să mori după el." Îşi înfipse pieptenele în bucle şi şi-l puse la loc în geantă tocmai cînd la uşă se auzi soneria.

Uitîndu-se pentru ultima oară în oglindă îşi repetă pentru sine: „Eşti o fată de douăzeci şi şapte de ani şi avocat pe deasupra. Nu uita aceste două amănunte şi va fi bine. El e doar o persoană care are nevoie de serviciile tale... serviciile tale legale", adăugă ea, ca un gînd de după-amiază, ca şi cum imaginea din oglindă îi spunea altceva.

Ea deschise uşa şi Christopher îşi făcu apariţia în prag. Purta o cămaşă bej de mătase, deschisă la gît, cu gulerul peste o jachetă sport. Pantalonii lui maronii erau ficşi pe coapsele lui musculoase,

gîtul lui gol era tăbăcit, după cum se ştia foarte bine. Era în pericol.

Ea bombăni:

– O, Doamne, şi trînti uşa.

– Nu, sînt doar eu, zîmbi el şi păşi apăsat în apartament.

– Christopher.... începu ea, vrînd să sugereze că mergeau direct la restaurant. Din te miri ce motiv, ea nu-l dorea în apartamentul ei mic. Aici unde ea locuise singură în ultimii patru ani.

– Bine. Speram să nu uiţi. El se afla în centrul camerei de zi şi privea în jur. E frumos aici.

– Poate mă voi muta de aici cît mai curînd. Pur şi simplu ea mîrîi cuvintele. Era adevărat. Se hotărîse că avea nevoie de un loc mai mare pentru Patricio. Ceva ca o casă cu gard.

– O? Sprîncenele ei se ridicară ca un semn de întrebare. Ai ceva în mod deosebit să propui?

El traversă camera ca să mîngîie petalele din buchetul de flori de hîrtie pe care i-l dăruise în Baja.

– Nu. Te deranjează dacă plecăm? Chiar mi-e foame.

– Desigur, fu el de acord, îndreptîndu-se spre ea, fără să-i acorde timp de gîndire. Nu pot să-mi las avocata flămîndă, nu? Dar mai întîi eu trebuie să fiu cel hrănit.

Şi într-o altă fracţiune de secundă el îi cuprinse faţa cu mîinile. Apoi, gura lui o atinse pe a ei, iar limba lui îi depărtă buzele şi camera se învîrti deodată cu ea. Se rotea cu adevărat, iar ea se agăţă de el, neputincioasă, sîngele curgîndu-i prin vene cu repeziciune. El îşi mişcă gura peste a ei cu pasiune senzuală. Degetele ei se împleticiră în părul lui gros şi nu protestă cînd el o trase mai aproape şi-şi schimbă poziţia, simţind fiecare fibră a trupului lui.

– Eşti atît de dulce, mormăi el, alunecîndu-i cu buzele pe gît, oprindu-se să se odihnească acolo. Atît de dulce. El îi luă gura din nou, sărutînd-o pînă o lăsă fără simţire.

– O, Christopher, răsuflă ea.

– Aşa e, scumpo. El se retrase şi rîse răguşit. Hai. Să mergem să te hrănim.

Ochii lui verzi o studiau cu o lumină ce o făcea să nu se simtă în largul ei, iar Lisa nu mai era atît

de sigură că era bine să meargă cu el. Dar o făcu.

Şi surprinzător, două ore mai tîrziu, Lisa era complet relaxată şi se bucură de acea seară. Stînd vizavi de fostul ei soţ, în partea cealaltă a mesei, ea încercă să se dumirească de ce se simţea aşa. Ar fi putut fi din cauza atmosferei intime din restaurant, ori poate din cauza vinului rece. Apoi, mai erau şi chitarele ce susţineau un ritm uşor, delicat, în fundal. Dar ea ştia că de fapt era datorită bunei dispoziţii pe care o afişa Christopher. Cînd voia, putea să fie chiar irezistibil. În mod deosebit, pentru cineva ca ea, care nu fusese niciodată în stare să-i reziste.

După ce o sărutase în apartament, el părea că bate în retragere. Era fermecător, fără să fie ameninţător, distrînd-o cu anecdote despre el şi personalul care lucra pentru el. El o dezarmase pentru că dorea ca ea să accepte postul de consilier al companiei lui şi ea ştia asta foarte bine. Dar nu prea avea curajul să se opună propunerii.

Chelnerul le aduse cafeaua, împreună cu un coniac. El aşteptă pînă ea luă cîteva sorbituri din

cafea, înainte de a trata subiectul angajării ei.

– Deci, ce crezi de ideea mea de a veni să mă ajuţi o perioadă?

– Nu pot să-mi formez o părere, pînă nu aflu mai multe lucruri. Am o mulţime de întrebări de pus.

El îşi lăsă capul spre ea.

– Acesta este unul din motivele pentru care ne aflăm aici, să pui întrebări, scumpo.

Ea îşi duse mîna la ochi. Ar fi vrut să nu-l spună aşa. De fiecare dată cînd i se adresa astfel, atît de accidental, îi dădea senzaţia fără speranţă, de altfel, de a îi duce dorul, aşa cum ea simţea pentru el.

– Bine, spuse ea, mai răsplătit decît trebuia. Despre ce vorbeam?

Ochii lui se micşorară la tonul vocii ei şi îşi scoase o ţigară aprinzînd-o înainte de a-i răspunde.

– Pînă acum firma mea s-a dezvoltat frumos. În ultimii ani am construit multe componente electronice care s-au dovedit eficiente. Şi pe toate le-am pus pe piaţă la preţ mic şi am făcut bine.

Dar circuitul integrat despre care ţi-am spus...

– Circuitul acela integrat care să memoreze mai multe date decît există pe piaţă?

El zîmbi ca semn că încuviinţase spusele ei. Şi ea sesiză că însemnase mult pentru ea.

– Bine. Aceeaşi mărime şi la aceeaşi viteză. Ei bine, are posibilitatea să fie cunoscut şi, dacă l-aş pune pe piaţă, compania mea ar face milioane.

– E foarte emoţionant, Christopher.

– Cred şi eu, spuse el, dînd din cap ca şi cum suma de bani pe care o menţionase era neglijabilă. Dar, ce m-ar bucura pe mine ar fi dezvoltarea lui şi acest lucru deja l-am făcut. Aş permite altcuiva acum să fabrice în locul meu şi să utilizeze celelalte investiţii la noul meu proiect.

– Dar toţi banii?

– Nu o să-ţi vină să crezi, Lisa, dar deja mi-am făcut primul meu milion. La expresia ei uimită, el rîse şi continuă: Ştiam că mă voi descurca după ce voi porni la drum. De aceea m-am obişnuit să muncesc din greu. El se opri să-şi mai ia o ţigară.

Era acolo între ei. Faptul că patru ani nu reuşiseră să comunice dorinţele şi speranţele sau

visurile lor. Numai de ar fi putut să-l asculte, aşa cum o făcea acum, se gîndi ea disperată. Lucrurile ar fi stat altfel acum. Ar fi putut să aibă experienţa celor patru ani. Dar nici unul din ei nu putuse să treacă peste mîndrie.

– Oricum, continuă el, aici am rămas. Am nevoie să lucrezi pentru mine, să negociem un preţ de vînzare, plus drepturile pentru fiecare circuit fabricat.

În ciuda celor simţite de ea, Lisa se cutremură de emoţie din cauza posibilităţii de a munci împreună, de a fi atît de aproape de Christopher. Dar se forţă şi reuşi să spună:

– Ai putea să o faci tu însuţi.

– Aş putea, fu el de acord. Şi pînă la un anumit punct sînt un om de afaceri. Trebuie să fiu. Dar, în principiu, sînt inginer. Acolo este sufletul meu. Iar următorul meu proiect mi-a acaparat imaginaţia deja. Nu mai am timp de a aranja oferte, nici răbdare să fac cercetări pentru negocieri.

Lisa îşi privi mîna. Degetele ei împăturiră de mii de ori şerveţelul, apoi îl puseră la loc. Ea îl întrebă uşor:

– De ce eu, Christopher?

– Din mai multe motive, spuse el distant. Unul din motive ar fi acela că, practic, eşti la cheremul lui William. Ştiu că eşti mai presus de orice avocat mediu şi că te pricepi la computer.

– Poate, recunoscu ea, încruntată, dorind să admită cele spuse. Ai zis că ar mai fi şi alte motive. Care este altul?

– Aş vrea să petrecem ceva mai mult timp împreună, şi mie îmi stă în puteri să o fac.

– Nu cred că pricep. Ea îşi dădu seama că împăturise şerveţelul şi îl lăsă să cadă. Vrei să spui că ne vom petrece timpul lucrînd împreună?

Deodată, Christopher păru că se cufundă în coniacul lui.

– După calculele mele, vom fi despărţiţi patruzeci şi cinci de minute, depinde de ora zilei şi de circulaţie. Desigur, dacă accepţi oferta mea, vei sta acolo.

– Acolo?

– Poţi locui la mine. Ştii, am destule camere.

– Nu, nu ştiam, de fapt, murmură Lisa, fără putere, încercînd să se gîndească repede, dar

nereuşind. Nu cred că ar fi o idee prea bună şi apoi nu m-ar deranja prea mult să conduc. N-ar fi rău deloc. O mulţime de oameni ar trebui să fie puşi pe roate, astfel.

Christopher respinse ideea printr-un semn al mîinii.

– Ar fi o pierdere de timp, cînd de fapt nu trebuie şi tu ştii asta foarte bine.

– Cred, Lisa ajunse din nou la şerveţel. Ce zici... de... ea, spuse umezindu-şi buzele. Ce zici de Chaterine?

– Chaterine?

– Îţi aminteşti. Vocea ei o trăda puţin pentru interesul purtat: Frumoasa văduvă.

Ochii lui verzi o studiară.

– Cînd m-am întors la Baja, relaţia mea cu ea era ruptă, Lisa.

Era ca şi cum inima ei ar fi derapat cu grijă, apoi căpătă din nou acelaşi ritm accelerat:

– De ce?

– Parcă mă cunoşteai odinioară, Lisa. Chiar foarte bine. Chiar crezi că aş putea să fac dragoste cu tine aşa cum ne-am iubit în noaptea

aceea pe stîncă şi apoi să vin acasă şi să mă căsătoresc cu altă femeie?

– Nu. Cred că nu. Ea îşi observă tremurul vocii şi mai luă o înghiţitură de cafea. Păcat că nu anticipase să comande şi pentru ea un coniac.

– Dar tu? Te-ai hotărît ce vei face cu Robert?

Ridicîndu-şi privirea spre el, ea observă că nu reuşea să facă legătura. Îşi plecă privirea, iar cuvintele ei de-abia fură auzite.

– Acelaşi lucru. I-am spus... că.... că nu mă pot căsători cu el.

Christopher se mişcă pe scaun şi îi aruncă o privire gînditoare şi lungă.

Lisa se grăbi.

– Dar să ne întoarcem la subiectul nostru, tot nu mă gîndesc să stau la tine. Trebuie să ai ceva moteluri sus, acolo.

– Avem unul. De fapt, este pe autostradă, nu departe de compania mea.

– Ei bine, dacă voi veni, acolo voi sta.

– Dacă vei veni?

– Totul e ispititor, Christopher, spuse ea încet, aşa e. Şi cred că sînt flatată că te gîndeşti la mine

ca să-ţi dau o mînă de ajutor. Dar nu sînt pe deplin convinsă că voi accepta.

– De ce nu?

– Christopher, ne-am întîlnit din nou, întîmplător. În Baja a fost foarte simplu să cazi în capcana trecutului. Dar ieri s-a dus.

– Eu nu o vreau înapoi.

Asta o îndureră puţin.

– Christopher, ascultă-mă: Te-ai gîndit ce s-ar fi întîmplat dacă nu ne-am fi întîlnit din nou?

El îşi întoarse privirea, dar nu spuse nimic. Ea mai încercă o dată. Era o şansă.

– Dacă nu ne-am fi luat vacanţă în aceeaşi perioadă şi în acelaşi loc, poate hotărîrile noastre ar fi fost altele.

Mîna lui se apropie de a ei peste şerveţelul mototolit.

– Dar ne-am întîlnit aici. Şi ne-am iubit. Şi a fost frumos. Mult mai frumos decît a fost vreodată. Şi nu poţi să negi.

Nu, nu putea să nege. Nu cînd se topea toată pe dinăuntru cînd îşi amintea de noaptea aceea înstelată.

– Ai dreptate, nu pot. Dar Baja era în afara timpului şi spaţiului. Fără minciuni, apăsări. Era minunat, dar cred că ar fi mai bine să renunţăm şi să nu ne aşteptăm la altceva.

– Ţi-e teamă.

Ea tăcuse. Avea dreptate în privinţa banilor.

– Va fi doar pentru cinci sau şase săptămîni, Lisa. Nu crezi că ne putem şi noi permite aşa ceva?

Lisa se gîndi la ceea ce îi spusese Christopher. Şase săptămîni nu înseamnă prea mult. Ce îşi imagina el că se putea întîmpla în acest timp?

Îi era greu să creadă că el era interesat doar de o relaţie strict profesională. Totuşi, bănuia că e posibil.

Era interesat de o relaţie ce dura doar şase săptămîni? Dacă aşa era, atunci avea multe de pătimit. Oricum, gîndul nu avea nici un sens.

Într-un colţ îndepărtat al minţii ei, ceva îi spunea. „Poate vrea să te ceară din nou." Nu. Refuză să ia în considerare posibilitatea. Ei dădură greş prima oară. Nu putea să-i permită să

se mai gîndească. Ea ştia că nu o făcea.

– Bine, Christopher. Voi lucra pentru tine. Dar voi sta la motel.

– Bine. Cînd poţi să vii?

– Mai trebuie să am grijă de unele lucruri la birou şi să-l văd şi pe unchiul William. Cred că pot fi acolo peste două sau trei zile.

– Bine, spuse el din nou.

Capitolul 6

În seara următoare ea se afla în faţa unor porţi de fier care păzeau proprietatea unchiului William. Lăsînd geamul jos, ea apăsă pe interfon.

– Cu ce vă pot fi de folos? Cuvintele erau rostite fără cusur, într-o engleză perfectă.

– Sînt Lisa, Ozgood. Te rog deschide poarta.

– Desigur, răsună acelaşi glas.

Porţile se dădură în lături şi Lisa merse pînă la uşa înaltă, din faţă, a unei clădiri vechi, cu trei etaje. Unchiul ei era un geniu excentric, ce nu se

retrăsese complet din domeniul electronicii.

În ultima vreme el părea că îşi petrece din ce în ce mai puţin timp în atelierul lui de la etajul al treilea. Lisa îl necăjea adeseori, făcîndu-l om de ştiinţă bolnav, care lucra în atelierul lui de la mansardă, ca să dea naştere la instrumente monstruoase care ar putea să invadeze lumea într-o bună zi... dacă etajul superior se putea numi, de fapt mansardă.

Urcînd scările, apăsă pe sonerie asemănătoare celei de la intrare. Aceeaşi voce o întrebă:

– Cu ce vă pot fi de folos?

Lisa, obişnuită cu sistemul de securitate al unchiului ei, răspunse:

– Ozgood, aici este Lisa. Te rog, deschide. Sistemul avea o copie a vocii ei imprimată, dar ea trebuia să spună cine este de fiecare dată, ca o măsură de securitate.

Uşa se deschise în interior şi Lisa pătrunse într-un hol gol. Înaintînd, ea se uită prin diferite camere.

– Ozgood, eşti aici?

Un bîzîit mecanic o salută, după care, Oz-

good, valetul unchiului William, apăru, ducînd o tavă cu un pahar cu ceai cu gheaţă.

– Bună seara, Lisa. William mi-a spus să te aştept aşa că am pregătit această băutură pentru tine.

Ozgood era un robot de metal şi piese electronice avansate ca tehnică. Ca înfăţişare umană, fusese dotat cu o cravată neagră şi coadă ca de frac, aceasta fiind dată de William pentru a înfăţişa un adevărat servitor.

– O, mulţumesc, Ozgood. Lisa luă băutura. Ea nu se simţea deloc ridicolă pentru că, de fapt, se adresa unui computer. Era aşa cum îi spusese Christopher: petrecîndu-şi mult timp în compania unchiului ei, în timpul copilăriei, Lisa vorbea cu obiecte ciudate şi primea răspunsuri diverse de-a lungul anilor. Ea credea că fusese testată, precum cîinele lui Pavlov.

Înmînîndu-i lui Ozgood un pui fript, împachetat, ea îl rugă:

– Vezi să fie cald, te rog. E cina noastră.

Ozgood deschise un lambriu la burtă, cu îndemînare şi îl aruncă înăuntru. După ce, spre sa-

tisfacţia lui, închise la loc, el o întrebă;

– Cînd vrei să o serveşti, Lisa?

– Te vom anunţa mai tîrziu. Unde e unchiul William?

– Urmează-mă şi te voi duce la el.

El o conduse spre un lift deschis. O voce feminină îl întrebă:

– La ce etaj, vă rog?

– Trei, răspunse Ozgood. Invitație [illegible] vocea ei părea să-l dizplacă lui Ozgood, [illegible] felul în care răspunse. Lisa rîse înăbuşit.

Liftul se opri sus şi uşa se deschise, dînd la iveală un laborator care ar fi putut stîrni invidia oricărui cercetător – chiar dacă arăta mereu ca şi cum explodase de curînd o bombă.

În jurul camerei se aflau tot felul de cadre şi discuri ce supravegheau totul.

Lîngă perete era aşezată o bancă de metal şi pe ea se aflau diferite instrumente de sîrmă, prize, tablouri de comandă, circuite integrate, diagrame şi scheme. Trei monitoare şi patru terminale erau puse la întîmplare, funcţionînd sau rămînînd pe podea.

Unul dintre ele făcea ultima mutare într-un joc de şah, care se desfăşura de cîteva luni, între unchiul William şi computer.

Patru printere erau lîngă un alt perete, două dintre ele scoţînd hîrtii, împrăştiate pe podea. Cu prudenţă, Lisa îşi croi drum printre hîrtii, comparîndu-le din nou cu un monstru dintr-un film de groază, ce creştea neîncetat.

Două maşini, pe care le botezase Frank şi Stein, cu ani în urmă, acum o salutară cu nişte bipuri şi nişte luminiţe. Erau aproape asemănătoare, avînd aceeaşi înălţime, cu excepţia unei luminiţe albastre pe capul lui Frank şi a uneia roşii de pe cel al lui Stein.

– Bună, tipilor. Unde este omul de ştiinţă cel nebun?

– Repară cadrul principal al maşinii trei, răspunseră ei în acelaşi timp.

– O, cercetă ea locul, dar nu reuşi să-şi vadă unchiul. Ce s-a întîmplat cu mintea ta, drăcească?

– Cadrul principal al maşinii trei are o defecţiune la locul de calcul matematic, răspunseră ei.

– Unchiule William, strigă ea.

Poate că nu o auzea din cauza zgomotelor făcute de printere, se gîndi ea şi mai încercă o dată.

– Unchiule William!

El se ridică din spatele unor cadre principale, de pe podea, şi expresia feţei se lumină.

– Lisa, te-ai întors. Îndreptîndu-se spre ea, el întinse braţele. Ea se aruncă la pieptul lui, întorcîndu-i gestul, deoarece ea fusese dintotdeauna înconjurată cu dragoste, primind căldura sufletească de la acest minunat om, chiar şi atunci cînd el nu aproba gesturile ei.... ca atunci cînd se hotărîse să se despartă de Christopher.

Ea se depărtă şi zîmbi.

– Ce mai pui la cale?

El dădu din cap.

– Nimic, nimic extraordinar.

Lisa rîse, ştiind că ideea unchiului ei nu era obişnuită. De fapt, niciodată nu se gîndea că face ceva deosebit.

– Ţi-am spus cît de bucuroasă sînt... eşti de partea noastră? Ea se uită îngrozită. Unchiule

El îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi începu să şteargă paharele deja curate.

– Nu? întrebă ea. Atunci cum ai zice tu că a fost exact?

– Christopher a venit într-o seară. Ai dreptate, aici. Şi, să vedem... îm....

– Unchiule William, spuse ea amenințător.

– Şi, pe parcursul conversaţiei, tu ştii, Lisa că adeseori te pomenesc. Sînt foarte mîndru de tine....

– Unchiule William.

– Da, păi, aşa cum ziceam mai înainte, poate întrebase de tine şi poate s-a întîmplat să-i spun că vei sta în cabană.

– Mi-a spus că n-ai nimic de-a face cu închirierea casei.

– Da, are perfectă dreptate. Unchiul William întări din cap şi puse la loc paharele. El cunoştea familia Monroe mai bine decît mine şi le-a fost oaspete de multe ori.

Lisa se uită în jur. Ce însemna asta?

Christopher ştiuse că ea va fi acolo şi venea oricum. Deci ştiuse.

– Cred, că voi doi aţi mai merita o şansă, spuse unchiul.

– Nu mai sîntem copii, unchiule William, îi sublinie Lisa, forţîndu-se să se ancoreze în prezent. Am crescut destul, amîndoi. E păcat că e prea tîrziu.

Capitolul 7

Uitîndu-se pe fereastra motelului, Lisa văzu că privelişte a de dinaintea ei era trustul *Golden State Free Way* cu maşinile şi camioanele lui zgomotoase. Ea intrase cu o jumătate de oră în urmă şi nu reuşise să-şi termine de despachetat.

Deşi ea îl sunase pe Christopher în dimineaţa aceea că mai avea ceva de lucru la firmă şi că va ieşi în seara aceea, totuşi se hotărî să-i spună că nu îl va vedea decît în dimineaţa următoare. Lisa simţea că avea nevoie de seara aceasta pentru a

reflecta asupra evenimentelor neobişnuite care se întîmplaseră din prima zi de cînd sosise la Baja – lucru pe care ea îl evita de la venirea ei.

Îngrijorată, îşi trecu mîna prin bucle. Nu era sigură că făcuse un lucru bun acceptase oferta lui Christopher de a lucra împreună. De fapt nu mai era sigură de nimic. Ce se întîmplase cu avocata rece care avea viaţa ordonată? Lisa nu mai ştia. Aruncă o privire peste umăr la televizor, simţind tentaţia de a-l deschide ca să uite de tulburarea minţii ei.

Învîrtindu-se prin cameră, care era mobilată fără gust, conform firmei motelului, Lisa se aruncă cu faţa pe pernă şi strigă: „Ce dracu' caut eu aici?"

Pentru prima oară de la noaptea aceea magică petrecută pe stîncă, ea îşi permise să dea frîu liber gîndului. Gînduri şi emoţii o copleşiră, amestecîndu-se, iar răspunsul veni brusc. „Eşti îndrăgostită, proasto."

Lisa gemu sfîrşită şi se rostogoli, punîndu-şi un braţ peste faţă. Era îndrăgostită de Christopher şi nu mai putea da înapoi. Motivul pentru

care ea dorea să mai reflecteze se datora faptului că ştiuse că îl iubeşte.

Ea nu avusese nici o şansă, nici măcar atunci cînd îl văzuse pentru prima oară pe stîncă.

O, Doamne, ce avea de gînd să facă acum? Nu putea să lucreze zi şi noapte timp de şase săptămîni cu omul care îl iubea şi care odată îi fusese soţ şi să nu o ia razna. Dar cum ar putea să rezolve această problemă? Şi cinstit vorbind ea trebuia să se întrebe. Chiar voia să iasă din necazul ăsta? Dacă ar rămîne ar mai avea cel puţin şase săptămîni în compania lui. Poate ăsta era unicul preţ pe care trebuia să-l plătească. Poate, de fapt, ea chiar plătise pentru asta.

O bătaie în uşă o făcu să se ridice în coate şi să se încrunte.

– Lisa, sînt eu, Christopher. Vocea lui ajunse la ea înăbuşită, prin uşa groasă. Christopher? Chiar în clipa aceea el era ultima persoană pe care voia să o vadă. Dîndu-se jos din pat - încă încruntată, se îndreptă spre uşă; pe drum îşi ridică mînecile albe, apoi îşi strînse cămaşa roz pe talie.

Respirînd adînc, ea deschise uşa.

Christopher stătea cu braţele încrucişate, îmbrăcat cu un pulover verde, cu pantaloni strîmţi pe picioarele lungi, slabe.

– O, bună. Ea încerca să nu-şi trădeze vocea. Ce cauţi aici? Nu te aşteptam în seara aceasta.

– Bună seara, Lisa. El intră în cameră, cuprinzînd cu privirea lui unică tot ce era în jur. Te-ai aranjat deja?

Închizînd uşa, ea se sprijini de aceasta în speranţa că îşi va potoli bătăile puternice ale inimii.

– Cred că da. De ce?

– Pentru că am venit să te iau la cină.

– Un nu categoric. Ea se depărtă de uşă şi traversă mîndră camera. Chiar că încăperea era prea mică. Ţi-am spus că în seara aceasta mă ocup de despachetare şi că te voi vedea dimineaţă. Ochii lui verzi o urmăreau.

– Deci, care e problema, deja ai terminat cu bagajele.

– Ascultă, Christopher, eu...

Înainte ca ea să realizeze ce făcea, era deja în braţele lui, iar buzele lui le pecetluiră pe ale ei într-un sărut pătimaş. Limba lui gustă dulceaţa

gurii ei, pătrunzînd adînc, căutînd. Părea că nu se mai opreşte, invadînd-o de căldură. În cele din urmă se retrase. Pieptul lui se ridică în ritmul pasiunii reînviate din momentul unirii buzelor lor, dar ochii lui pe jumătate închişi nu arătau nimic.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea, fără răsuflare.

– Gura ta era deschisă, sublinie el, aşa că n-am mai rezistat.

– Încercam să vorbesc cu tine, Christopher.

– Ce încercai să faci, era să-mi refuzi invitaţia la cină şi nu puteam să permit aşa ceva.

Răbufnind, Lisa îi aruncă:

– Eşti imposibil, Christopher Saxon.

– Orice pui la cale nu ţine. Te ştiu eu cine-mi eşti.

– Tocmai îmi amintesc că am fost căsătoriţi timp de doi ani.

– O, da îmi amintesc. Nu eram sigur că îţi aminteşti, atîta tot.

Ea oftă. Nu reuşea niciodată să iasă învingătoare din lupta cu acest om?

– Ce vrei de fapt?

– Să luăm cina.

Ea îl privi, fără siguranţă.

– Atîta tot?

– Atîta tot. El dădu din cap solemn.

– Eşti sigur?

El îi zîmbi şi totuşi ea observă privirea ce lucea într-un anume fel.

– Sînt sigur.

– De ce te-aí hotărît şi ai rămas la Valencia, alegîndu-l ca loc bun pentru compania ta? întrebă Lisa curioasă. Seara era încă la început şi cerul mai avea lumina de peste zi. Dar ea de-abia observă asta. Avea profilul lui Christopher în faţă pentru a-l admira, mai erau şi mîinile lui frumoase ce ţineau bine volanul.

– Din mai multe motive, spuse el, în primul rînd pentru amplasament. Valea aceasta desparte Valea San Fernando şi bazinul Los Angeles de deşertul Mojave şi Valea San Joaquin. Este con-

venabil din toate punctele de vedere, mai puţin aglomerat decît Los Angelesul. Apoi, mai exista un loc pentru a mă extinde şi îmi voi găsi şi loc unde să-mi fac casa.

Casa lui. În primele luni ale căsniciei lor, petrecură ore în şir visînd la căminul perfect ce îl vor construi împreună. Ce dureros era să îl facă fără ea. Punîndu-şi mîinile în poală ea spuse:

– Aş vrea să o văd.

El îi aruncă o privire enigmatică, apoi se uită pe şosea.

– O vei face. De fapt; diseară, vei avea posibilitatea.

– Diseară. Ce tot spui? Credeam că vom merge la cină.

– O vom lua acasă la mine. Îţi voi face cea mai bună friptură pe care ai mîncat-o vreodată.

– Stai puţin, Christopher. Nu cred că e o idee tocmai bună. Îşi dorea să-i vadă casa, dar ştia, în acelaşi timp, că era mai în siguranţă dacă ar fi avut oameni în preajmă. Lisa află că emoţiile ce le încercau erau de scurtă durată şi puteau oricînd să explodeze.

– E o idee bună. Şi n-are nici un rost să ne mai certăm pentru că aproape am ajuns.

Pentru prima oară, Lisa văzu peisajul. Merseseră prin canion o bucată bună de drum şi nu fusese nici o clipă conştientă de asta.

Sus de tot, se afla o casă cu etaj şi cu acoperiş de ţiglă. Dădea într-o vale mică, intimă, în spate cu un peisaj montan.

– E frumos, inhală ea aer în piept, apoi se întoarse spre el. Tu ai proiectat-o?

– Nu fi atît de surprinsă. El rîse. Sînt în stare să fac şi alte lucruri în afară de circuite integrate.

– Nu m-am îndoit niciodată. Numai că în trecut nu prea arătai interes pentru altceva.

– Poate că nu simţeam nevoia, spuse el. De fapt, te aveam pe tine în aceea perioadă.

Christopher ieşi din maşină şi se grăbi să o ajute să coboare şi ea. O conduse spre uşile înalte şi încrustate cu modele diferite. Vîrînd cheia în broască, deschise una din ele.

După ce intră, privirea Lisei se îndreptă pe peretele de vizavi, la cîţiva metri depărtare. Teribil de încîntată, se duse la el, apropiindu-se.

Soarele apunea, aruncînd ultimele raze în piscina un albastru lucitor, împrăştiind nuanţe porocalii pe dealul de-a lungul văii.

Christopher o luă de talie şi îi deschise uşa. Afară, Lisa păşi pe o potecă. Un strat de flori de gheaţă se întindea dinaintea ei, bucurînd ochiul. Florile roşii se potriveau cu peisajul montan. Era în vîrful muntelui de unde putea vedea la distanţă.

Ochii ei veseli se bucurau. Lisa se întoarse şi spuse:

– Christopher, sînt copleşită. Cu siguranţă îţi place să stai aici. E atît de frumos şi de liniştit.

– Aşa e, consimţi el, cu plăcere. Eu nu mă plictisesc niciodată de priveliştea asta. E în permanenţă schimbătoare. Mereu apare cîte ceva nou.

În casă, interiorul părea că o primeşte cu căldură. Ritmul văii şi culorile dominante păreau că se repetă în aranjamentul casei.

– Vrei să bei ceva înainte de cină? o întrebă Christopher în timp ce se îndrepta spre bar. Eu voi lua un pahar cu vin.

– De acord. Şi eu la fel, dacă nu te superi.

El turnă în pahare şi îi întinse unul din ele, reuşind să o mîngîie din mers. Înainte ca ea să-şi revină, el ridică paharul în cinstea ei.

– Să bem pentru viitor. Să ne aducă ce vrem noi.

– Pentru viitor, repetă Lisa.

Tremurul vocii ei îl determină pe Christopher să nu mai bea şi să spună:

– Cred că e mai bine să văd ce fac cu friptura ce am promis că o pregătesc.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Poţi să stai acolo la masa, de lîngă fereastră, îi indică el un loc unde se afla o masă de sticlă, rotundă, cu scaune comode în jur. Şi pregăteşte o salată din aceea grozavă, care mi-a lipsit mie atîta timp.

Lisa îşi trecu mîna peste burtă şi rîse trist:

– Pregăteşti într-adevăr o friptură bună, Christopher. Nu-mi aduc aminte de cînd n-am mai

mîncat atîta.

– Îţi mulţumesc foarte mult. El înclină din cap ca semn de mulţumire, pentru compliment. E bine să auzi un cuvînt de laudă. Şi dă-mi voie să întorc complimentul. Salata ta a fost mai bună ca niciodată; te-ai întrecut pe tine.

Noaptea se lăsa încet, iar o briză rece se stîrni, răcind aerul. Luminile de la piscină se aprinseră, ca şi cele de pe drum, formînd nuanţe diferite în întunericul nopţii.

Christopher aprinse focul în vatra de piatră în faţa căreia au luat cina. Alături de licărirea luminărilor din mijlocul mesei, combinaţia de vizuină cu locul unde luaseră cina sugera o atmosferă intimă, senzuală.

Sau poate, reflectă Lisa, era doar o reacţie a nervilor ei prea întinşi. Christopher nu părea să fie deloc afectat. Sau poate era?

El se ridică şi se depărtă de masă puţin. Stătea cu spatele la ea şi îşi aprinse o ţigară în faţa şemineului.

– Ce zici de mîine?

– Mîine? Sprîncenele ei se înălţară. Ce vrei

să spui?

– Să vii să lucrezi cu mine.

Lisa clipi, reuşind cu greu să se adune. Deodată deveni conştientă că în relaţia dintre ei slujba era ceva ce nu conta prea mult. Dar încerca să fie destul de cinstită.

– Sînt emoţionată – se opri ea să soarbă din vin, reflectînd mai mult asupra răspunsului, în modul acesta – nu pot să mă concentrez prea bine.

El se întoarse şi o privi, gînditor.

– Cred că este normal pentru cineva care porneşte la drum.

– Probabil că ai dreptate. De abia aştept, deşi, va fi o provocare mai degrabă, de vreme ce n-am făcut aşa ceva pînă acum. Ea se opri. Mai e un lucru care mă deranjează.

– Nu văd care ar fi acela.

Remarca lui era aruncată cu nonşalanţă, aşa că Lisa îl privi. Totul era simplu pentru el, şi iat-o, răsturîndu-i planurile. Tonul era destul de tăios pe cînd spuse:

– E faptul că sînt fosta soţie a şefului. Sper să

nu fie prea tensionată atmosfera din cauza asta.

El veni uşor spre ea la capătul mesei, pentru a pune ţigara în scrumieră.

– De ce trebuie să îţi faci griji din aşa ceva?

– Cred că datorită faptului că mă simt ciudat, recunoscu ea, bătînd în retragere acum că el era aşa aproape. Trebuie să recunoşti că există mulţi oameni divorţaţi care nu îşi tratează „foştii" cu delicateţe.

El îi luă mîna şi i-o ridică.

– Ne vom descurca de minune, Lisa, murmură el.

– Cum poţi fii atît de sigur? Ea încerca să vadă daoă ghiceşte ce simte el cu adevărat. Ceea ce află era o lumină închisă la culoare în adîncurile lor verzi.

– Deoarece cred că ne înţelegem mai bine ca niciodată şi pentru că ne formăm un nou respect unul faţă de celălalt.

Vocea lui era răguşită de emoţie, iar şira spinării o furnică în acelaşi timp şi pe ea.

– Poate, şopti ea.

Lisa ştia că nu se mişcă şi că era ceva dis-

tanţă între ei, totuşi trupul ei începu să-l dorească pe al lui.

– Va fi bine, Lisa. Christopher se aplecă spre ea, simţind fumul de ţigară, vinul şi parfumul. Şi ştii de ce?

Ea dădu din cap fără să spună ceva, ochii ei privindu-l hipnotizată.

– Pentru că şi noi o dorim la fel de mult.

Vocea lui catifelată o impresionă şi tot trupul îl dorea.

Urmă o tăcere pentru a auzi bătăile inimii, apoi o trase aproape şi murmură:

– Asta pentru începători.

Lisa vru să reziste mai întîi tentaţiei, dar gîndul nu se materializă. Nu mai avea rost. Trupul lui o cunoştea prea bine şi cînd gura lui o atinse delicat şi mîinile lui făcură un gest diferit, ce căuta linia trupului, dorinţa lui se topi, devenind şi a ei.

Degetele lui căutau fundul ei, aducînd-o mai aproape de bărbăţia lui, ea simţind că se topeşte lîngă el.

– Doamne, Lisa te voi lua în dormitorul meu, dar cred că nu mai pot să aştept atîta.

El o ridică în braţe şi o duse pe o canapea de pluş. Lisa se aşează pe ea, simţind catifeaua moale şi îl aşteptă pe Christopher să i se alăture.

Mîinile lui tremurau în timp ce se descheia la cămaşă, observă Lisa cu satisfacţie. El o dorea la fel de mult ca şi ea. Ea ştia că putea să se dezbrace şi singură, dar nu putea să-şi ia ochii de la el. El îşi aruncă cămaşa arătîndu-şi pieptul auriu. Apoi trecu la pantaloni şi, cît ai clipi, ei erau jos.

Lisa gemu la impactul ce îl avu goliciunea lui asupra ei. Simţi o căldură erotică, sufocîndu-se. Braţele ei îl înconjurară pe cînd el veni spre ea. Era cuprinsă de siguranţă că îl iubea şi asta o determină să-i răspundă. Gura lui se apropie de decolteul bluzei şi în acelaşi timp degetele o descheiau.

Şoldurile Lisei se mişcară cînd mîna lui ajunse la unul din sîni. El muşcă uşor partea rotundă, mîngîie cu degetele, sărutînd cu buzele.

Ea gemu de emoţie şi îşi arcui încă o dată, şoldurile. Îl dorea, o cît îl dorea!

Apoi gura lui ajunse la bluză, muşcînd uşor sfîrcul prin material, în acelaşi timp apăsînd şi

mîngîind sînul. Cele două senzaţii erau atît de diferite, că produseseră un soi de curent electric.

– Christopher, oh, Christopher.

Într-o secundă, bluza ei era descheiată, nasturii fugind care încotro în febra căutării. Obişnuia să fie puţin reţinut cînd ajungea la chiloţi, dar nu prea mult, şi curînd ea rămase goală, tremurînd sub el.

El intră repede în adîncurile umede ale trupului ei, iar ea strigă de bucurie. Amîndoi îşi pierdură controlul. Felul cum o iubea Christopher îi duse pe amîndoi într-o lume în care pluteau senzaţii noi pentru ei.

Capitolul 8

Lisa descoperi că sînt probleme, cînd se afla în braţele fostului soţ, doar pentru a doua oară în patru ani şi că nu putea să adoarmă. Chiar şi după ce se iubiseră atît de pasional, cu tot ce aveau. Său poate, asta, se gîndi ea, se întîmpla, în mod deosebit după o noapte de dragoste atît de deosebită.

Christopher voia să adoarmă. Fără să se uite la el, ştia asta după cum respira. Dacă şi-ar închide ochii şi s-ar preface, şi-ar putea imagina

că acum şase ani ei erau teribil de fericiţi cînd nu îi afecta nimeni.

Totuşi, avînd posibilitatea să se întoarcă în timp, în urmă cu şase ani, Lisa prefera să nu o facă. Asta presupunea că ar trebui să dezgroape cei patru ani, şi nu mai voia să treacă prin ceva atît de dureros.

Aşa că rămase la prezent. În întregime, prezentul era un loc plăcut, reflectă ea, ascultînd, din nou, răsuflarea lui Christopher. Singurul lucru era ce avea să fie a doua zi? Şi gîndindu-se prea mult, nesiguranţa zilei de mîine ar putea să sperie zorii ce veneau.

Lisa se gîndi, că lucrul cel mai bun ar fi acela de a încerca să uite de greşelile din trecut, să ignore temerile zilei următoare şi să ia ziua ce vine ca atare.

Asta va face. Pentru următoarele cinci sau şase săptămîni va lua tot ceea ce Christopher îi va oferi. Şi la sfîrşit, dacă va fi nevoie, va fi recunoscătoare. La urma urmelor, avea profesia ei şi un apartament personal... şi pe Patricio.

Patricio. Oare trebuia să-i spună lui Christo-

pher despre băiat şi despre planurile ei de adopţiune? Poate. Dar, apoi, din nou, aceeaşi întrebare, de ce? De ce să îi spună înainte de a vedea cum stau lucrurile între ei doi? Poate adopţiunea lui Patricio nu avea nici o legătură cu Christopher. Nu dacă nu vor sta împreună timp de şase săptămîni. Nu, hotărî ea, va fi mai bine să aştepte.

– Lisa, nu te simţi bine? o întrebă Christopher, dîndu-i părul la o parte.

Ea se întoarse ca să-l poată vedea.

– Sînt bine. De ce întrebi?

– Credeam că dormi deja. Te-ai cam foit pe pernă.

Ea rîse.

– După patru ani în care am dormit singură, crezi că mă voi plînge?

El o trase mai aproape, fără să spună ceva. Dar liniştea dinspre el era vibratoare.

Lisa ştia bine ce avea de gînd. Se întreba dacă dormise tot timpul, în fiecare seară singură în ultimii patru ani. Ea ştia că nu o va întreba, pentru că, de fapt, nu prea voia să ştie.

Înţelese bine acest lucru, pentru că aceeaşi

întrebare îi apăru şi ei. Ea alungă trecutul. La urma urmelor, nu se hotărîse să uite de greşelile de ieri şi de dureri?

Îl simţi dîndu-i părul la o parte de pe frunte. Focul mocnea.

– De ce nu mergem la culcare?

– Culcare? Ea se întinse ca să prelungească inevitabilul, apoi îşi aşeză capul pe pieptul lui.

– Mai sînt cîteva ore pînă la ivirea zorilor – cuvintele lui erau ca un mîrîit în urechea ei – şi dacă nu mergem la culcare, nu vom mai fi în stare de mare lucru mîine.

– Aşa e, consimţi Lisa, cu regret în glas. Cred că ar fi mai bine să mă întorc la motel.

– Cine a spus să te întorci la motel?

– Tu tocmai...

– Am spus de ce nu mergem la culcare... în patul meu.

– Dar, hainele mele. Tot ce am aici este bluza fără nasturi şi pantalonii. Dacă nu ai vreun cod special pentru rochii, cred că voi veni cu cîteva rochii ca să nu bat la ochi.

Ea simţi că moare de rîs.

– Pantalonii ar fi cum ar fi, dar de bluza fără nasturi nu o mai poţi folosi. Vreau doar să-ţi găsesc acel minunat sutien.

Mîna lui acoperi porţiunea de care vorbea, iar degetele se jucau cu sfîrcul. Plăcerea o invadă la gestul şi cuvintele rostite de el.

– Cred că am soluţia problemei noastre. Ea încercă să-şi folosească tonul normal al vocii, dar se pomeni că vorbeşte în şoaptă. Gîtul ei simţi o dificultate datorită dorinţei.

– Da, murmură el, jucîndu-se în continuare. Te voi duce la motel dimineaţa ca să poţi să te schimbi şi apoi te voi conduce la lucru.

Răspunsul Lisei fu un geamăt scurt, de consimţire:

– Ah... Acel sunet – e atît de bine – grozav.

Nu reuşiseră să ajungă în dormitorul lui Christopher, dar, surprinzător, se sculară devreme şi fără să simtă oboseala. După ce făcură un duş,

Lisa se îmbrăcă în hainele ce le avusese la ea. Reuşise să-şi lege bluza încît nu se vedea nimic, dar Christopher insistă să-şi ia un pulover de-al lui pînă la motel.

Sosiseră la compania *Saxon Electronics* ceva mai tîrziu, felicitîndu-se reciproc pentru repeziciune. Nici unul din ei nu aduse în discuţie duşul pe care îl făcuseră la motel, datorită nehotărîrii Lisei cu ce să se îmbrace. Dar ce se întîmplase acolo se putea citi în ochii lor.

Saxon Electronic deţinea zece hectare de teren în cartierul industrial Valencia. Existau deja cîteva clădiri şi Lisa putea să vadă semne ale progresului.

Christopher o însoţi pe Lisa într-un tur, prezentînd-o unui grup mare de oameni, pe care nu-i putea reţine după nume.

Dar ea reuşi să-şi amintească de Steve, un tînăr vesel, plin de viaţă, cu care vorbise la telefon şi de Mary, secretara lui Christopher, care o privea cu ochi căprui, prietenoşi.

El îi arăta locul unde lucra, unde ţinea evidenţa. Era totul impresionant şi văzu şi pofta de

lucru a oamenilor care îl înconjurau pe Christopher, alături de devotamentul ce i-l arătau.

– Poţi să-mi faci un sumar a ceea ce faci? îl întrebă ea.

– Aş fi foarte bucuros, o asigură el, ochii lui verzi strălucind în urma interesului ei. Mă îndrept spre alte direcţii. Vezi tu, sînt interesat de dezvoltarea memoriei bionice.

– Ce naiba înseamnă asta? întrebă ea, uimită. Sună destul de futuristic.

– Nu eşti singura ce nu pricepe. Majoritatea nu înţelege despre ce e vorba. E un teren nestudiat pînă acum, deschis cercetării. De aceea este atît de emoţionant.

Ea îi puse mîinile pe piept şi ochii ei luciră la emoţia lui copilărească.

– Cu alte cuvinte, îţi stîrneşte imaginaţia.

El o privea cu tandreţe.

– Sînt sigur că patru ani ne-au unit şi mai mult.

Lisa simţi că roşeşte.

– A... aşa pare, nu-i aşa?

– Da, murmură el, ochii lui plimbîndu-se cu intimitate pe faţa ei. Păi, hai să ne întoarcem la

memoria bionică. Pe scurt are legătură cu lanţul ADN, cu înmagazinarea de date şi cum se poate stimula mintea umană cu ajutorul tehnologiei computerelor.

El rîse la expresia ce o afişa.

– Hai, mai e destul pînă să înveţi totul despre acestea. Acum, dă-mi voie să-ţi arăt biroul tău.

Turul se sfîrşi într-o încăpere spaţioasă care urma să fie a ei în următoarele şase săptămîni. El o privi în timp ce ea se învîrtea în jurul biroului cercetînd întîlnirile de afaceri.

– Totul este în regulă. Crezi că mai ai nevoie de ceva?

– Nu. Ea îi zîmbi şi se cufundă în scaunul de piele, în spatele biroului mare, care era deja acoperit cu hîrtii. Totul e grozav. Dar dacă nu ţi-e cu supărare, aş profita de momentul acesta ca să aflu ce voi face în următoarele săptămîni.

– Desigur, Lisa, consimţi el pe cînd se aşeza în capătul celălalt al biroului şi se apleca spre ea. Am tot timpul la dispoziţie.

Ştia el cum să o ia, reflectă Lisa, exasperată.

– Bine, se forţă ea să împrumute un timbru

mai profesional al vocii. Spune-mi exact ce trebuie să fac.

El continuă:

– Dosarele au fost trimise la diferite companii. După cîte ştiu sînt cele mai bune din branşă. Mi-am descris intenţiile şi le-am spus ce urmăresc. Scrisoarea era scurtă şi la obiect, deoarece nu prea vreau să-mi vînd invenţia încă. Şi n-am greşit – arătă la hîrtiile de pe birou – deoarece cîteva companii şi-au trimis propunerile. Va trebui să afli cine este cel mai bun, ce e în avantajul meu şi să negociezi cu mine.

– Vei dori să vezi despre ce e vorba, nu? Să ştii de ce m-am oprit asupra unora, iar pe altele le-am refuzat?

– Nu. Ţi-am spus că nu mă interesează amănuntele.

– Christopher, acelea nu sînt chiar amănunte de neglijat. Trebuie să ştii de ce am hotărît aşa. Ultima decizie îţi va aparţie, desigur.

– Nu. Tu vei lua decizia finală.

Lisa se aşează pe scaun, uimită.

– Da' mă îngreunezi cu ceva răspundere,

Christopher. Vrei să-mi spui de ce faci asta?

El îşi scoase ţigara din pachet, oprindu-se să o aprindă.

– Cred că sînt destule motive. Unul ar fi acela că nu mă mai interesează atît de mult cipurile. Dar cel mai important lucru este acela că am încredere deplină în tine, în abilitatea ta, ca să poţi duce la bun sfîrşit un contract. Acum, dacă asta e tot, aş avea ceva de făcut. După program, te voi duce la motel, te ajut să împachetezi şi apoi ne întoarcem la mine.

– La tine? Lisa dorea să nu gîndească ca melcul în prezenţa lui Christopher.

– La mine, repetă el ferm, îndreptîndu-se spre uşă. Te muţi la mine, în seara aceasta.

Zilele petrecute de Lisa alături de Christopher trecură într-o ceaţă de fericire, iar nopţile petrecute în braţele lui erau învăluite într-o plăcere intensă. Înainte să realizeze, mai rămaseră trei

săptămîni pînă la terminarea contractului, şi de a fi alături de Christopher.

Uitîndu-se pe fereastra de la bucătărie spre piscină, unde Christopher şi unchiul William se jucau un fel de volei de apă, Lisa nu prea era atentă la salata ce o mesteca. În acelaşi timp se lupta cu lacrimile ce ameninţau să curgă. Nu putea să se gîndească că această perioadă din viaţa ei se apropia de sfîrşit. Încerca să alunge gîndul. Era în legătură cu acea zi de mîine care se apropia înfricoşătoare. Se hotărî să zîmbească tatălui ei care intră pe uşa din spate.

– De ce nu înoţi, tată? Se pare că-i poţi fi de ajutor lui Christopher.

El se uită la ea.

– Ştii la fel de bine ca şi mine că totuşi Christopher se eschivează ca să-i facă plăcere lui William. Şi apoi, eu sînt prea bătrîn pentru aşa ceva.

– O, haide. Poate unii pot cumpăra asta, dar se întîmplă să ştiu că aţi fost despărţiţi doi ani, tu şi unchiul William, zîmbi ea, ironică.

El rîse înăbuşit.

– Mă tem că mereu am fost prea bătrîn, chiar

şi atunci cînd eram mai tînăr. În orice caz, mă bucur. E drăguţ din partea ta că ne-ai invitat pe amîndoi la cină, Lisa. Trebuie să recunosc că duminicile mi se par cam lungi.

– A fost ideea lui Christopher, tată. De fapt, m-a surprins cînd mi-a sugerat.

Tatăl ei îşi ridică sprînceana.

– Cred că îi datorez scuze, Lisa. Ştiu că i-a fost greu.

Ea lăsă jos furculiţa şi lingura lîngă salatieră ca să ia o cîrpă să se şteargă pe mîini.

– Nu îţi face griji. S-a descurcat de minune de cînd ne-am despărţit, spuse ea cu tristeţe în glas. Cine ştie dacă s-ar fi descurcat la fel de bine cînd eram căsătoriţi?

– Desigur, că aşa s-ar fi întîmplat, spuse tatăl ei. Şi asta pot să văd după cum decurg lucrurile acum. Urmă o tăcere, după care adăugă: Lisa, am fost puţin şocat, cînd am aflat că trăieşti de cîteva săptămîni cu bărbatul acesta. Nu ştiam ce să cred. Dar văd că eşti fericită şi vreau să-ţi spun că înţeleg că acesta e cel mai important lucru – la ceea ce se aşteaptă altcineva de la viaţa ta.

Lisa ajunse să se sprijine.

– Cît sînt de fericită, tată, nu este de lungă durată.

– Ce te face să spui asta?

– Nimic din asta n-a fost plănuit dinainte. Ea dădu din mînă. S-a întîmplat pur şi simplu, dar nici unul din noi doi nu ne-am gîndit la viitor.

– Şi tu crezi că merită? întrebă el, cu viclenie.

– Nu pot să mă gîndesc acum. Voi termina treaba în două sau trei săptămîni şi pînă atunci le iau pe toate pe rînd.

Tatăl ei se uită pe fereastră puţin.

– I-ai spus că ai de gînd să adopţi copilul?

– Nu, se depărtă de masă şi veni spre el. M-am gîndit să o fac dar m-am decis că n-are rost.

– Poate asta vrea de la tine, îi sugeră el. De ce nu i-ai spus de Patricio, să vezi cum reacţionează?

– Poate o voi face. Nu ştiu. Pînă acum m-am hotărît să-i ţin departe unul de altul. Există un echilibru între noi şi simt că nu trebuie să întind coarda prea tare.

– Unul din voi doi va trebui să cedeze, să renunţe la mîndria aceea stupidă şi să vă concentraţi asupra viitorului.

Lisa puse mîna peste a lui şi îl întrebă pe un ton ce voia să-l necăjească:

– Mîndrie? Să vorbim de mîndrie, tată?

El refuză să ia parte la discuţie.

– Poţi să spui ce vrei, Lisa, dar să ştii că am rămas cu multe lucruri în ultimii ani, privind cum încercai să îţi faci o viaţă nouă. Nu conta cît încercai să te amăgeşti, eu vedeam nefericirea pe care o trăiai. Îţi spun acum că nu vei putea fi fericită vreodată dacă nu renunţi la mîndria ta şi dacă nu vei înţelege că răspunsul la toate acestea este, de fapt, Christopher.

După-amiaza trecu plăcut, pentru toţi, cei doi bătrîni plecînd imediat după cină. După ce plecară ei, Lisa mai rămase în bucătărie ca să spele vasele şi să mai reflecteze la cele spuse de tatăl ei. Poate el avea dreptate, trebuia să-i spună lui Christopher despre planurile ei de adopţiune a lui Patricio.

Dar teama era altă bătaie de cap. Dacă Chris-

topher se gîndea la ei doi, ideea de a avea şi un copil putea să-l facă să se răzgîndească. Cînd îi spusese lui Robert de Patricio, el se îngrozise la ideea de a creşte un copil. Era adevărat, că în cele din urmă se schimbase şi se resemnase, dar asta era datorită faptului că el credea că putea să i-l scoată din cap. Desigur, că nu ar putea. Devotamentul faţă de Patricio nu putea să i-l schimbe nimeni.

Ea privi peste chiuvetă ca să vadă că afară, Christopher, care era pe pietre, curăţa grătarul, şi aproape era pe terminate. Lisa se grăbi să se şteargă pe mîini şi să i se alăture.

– Bună, strigă el. Gata cu bucătăria?

– Gata. Dar grătarul?

– La fel. El zîmbi. Ce zici dacă ne-am odihni puţin şi să mîncăm ce mai avem mai tîrziu?

– Nu-i rea ideea. Ea se aşeză şi aşteptă pînă i se alătură şi el. Cred că după-amiaza asta a fost un mare succes.

– Şi eu cred la fel, fu el de acord, n-a fost rău să-l văd din nou pe tatăl tău.

Ea îl privi.

– Chiar vorbeşti serios?

El scuturã din cap.

– M-a surprins şi pe mine, dar tatăl tău se pare că s-a schimbat de cînd nu l-am mai văzut. Nu pot să jur că e aşa. Poate s-a mai îndulcit puţin, ăsta ar fi cuvîntul potrivit.

– Ca noi toţi, şi el îmbătrîneşte şi se căieşte.

– E în regulă. Voiam să vorbesc cu tine şi să-ţi amintesc cît ai îmbătrînit, spuse Christopher şi îi luă mîna, încleştîndu-şi degetele printre ale ei.

– Ar mai fi ceva, spuse ea cu obrăznicie, strîmbînd din nas, indiferent de cît de bătrînă sînt, tu vei fi mereu mai bătrîn.

– Îţi mulţumesc că mi-ai amintit. El o sărută pe dosul mîinii şi o puse la loc în poală. Vreau să spun că, atunci cînd îmbătrîneşti, te gîndeşti la trecut şi asta a făcut şi tatăl tău. Cred că şi-a dat seama că a greşit în ceea ce te priveşte, judecîndu-te greşit.

Lisa îşi închise ochii, încercînd să se decidă dacă îl va lua pe Patricio sub aripa ei. Ea vorbi, fără să se gîndească prea mult.

– Ca să fiu cinstită, i-a fost destul de greu să

mă crească singur, după moartea mamei mele.

– Cred că aceia ce cresc singuri copii e inevitabil să nu facă greşeli.

Ochii Lisei se măriră. Nu putea să creadă. El îi deschise drum spre ce urma:

– Ţ...ţi-aminteşti cum vorbeam despre o casă de copii?

– Da, spuse el încet. Dar ne hotărîsem să aşteptăm. Cred că e singurul lucru bun pe care l-am făcut. N-ar fi fost drept să aducem un copil pe lume şi apoi să-i oferim un cămin dezbinat.

Lisa înghiţi în sec.

– Poate în unele cazuri un singur părinte e mai bine decît nici unul.

El nu părea că o aude, cufundat în propriile gînduri.

– Un copil presupune o hotărîre importantă care implică o răspundere enormă. Dacă un cuplu se decide, ar trebui să reflecteze mult, nu să se grăbească.

Chiar cu un nod în gît, Lisa insistă:

– Nu pot să cred că există ceva mai frumos decît un copil.

– În condiţii propice sînt întru totul de acord.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, nefiind prea sigură că voia să audă şi răspunsul.

– Vreau să spun că – Lisa constata o shimbare a timbrului vocii – că o pereche trebuie mai întîi să-şi trăiască viaţa, înainte de a-şi asuma răspunderea de a avea grijă de o alta.

– Cred, şopti ea, aşa cred şi eu, cu inima cît un purice. Desigur, Christopher avea idei fixe asupra acestui subiect.

El îi zîmbi, după ce îi luă faţa în mîini:

– Noi doi mai avem de îndurat multe, Lisa, dar va trebui să fim atenţi şi să nu ne grăbim. Nu vrem să facem aceleaşi greşeli.

Lisa înghiţi în sec. Normal, ar trebui să simtă ceva extraordinar. Era prima oară cînd îi spunea ceva în legătură cu viitorul lor, un semn.

Totuşi, nu simţea ceva nemaipomenit. În loc de asta simţea că i se rupe carnea de pe ea – se simţea ca o păpuşă de hîrtie ce fusese împărţită în două. La naiba! N-ar fi trebuit să fie la mijloc, între Christopher şi Patricio, totuşi aşa stăteau lucrurile.

Inima ei bătea cu putere şi îi strigă: „Nu încă." La urma urmelor, mai avea timp: şi dacă tot era adevărat nu mai rămase o speranţă?

Prima partea a fundaţiei se ridicase, dar nu era deloc solidă. N-ar fi riscat. Nu încă. Va aştepta şi va vedea ce va fi.

Capitolul 9

Într-o după-amiază, cîteva zile mai tîrziu, Steve îşi scoase capul pe uşa biroului.

– Vrei o ceaşcă de cafea?

– Aş vrea una, spuse Lisa, entuziasmată, pe cînd aroma cafelei ajungea la ea. Hai înăuntru. Sînt atît de prinsă de treburi, încît nu mai am noţiunea timpului. Nu cred să fi avut vreo pauză astăzi.

– Nu munci atît de mult; o atenţionă el, zîmbind. Ia-o mai uşor ori vei sfîrşi înainte de termen

şi apoi te vei trezi că trebuie să pleci. Steve avea o faţă deschisă, fericită, care spunea că viaţa îl tratase cu blîndeţe pînă atunci, iar Lisa se bucură de prezenţa lui. El îi oferi una din căni şi se aşeză.

– Cred că sînt aproape gata, dar trebuie să merg mai departe.

– Nu te repezi aşa. Valea Santa Clarita se dezvoltă în salturi. Posibilităţile pe care le are un avocat ca tine sînt nelimitate.

Lisa dădu din cap şi rîzînd schimbă subiectul.

– Am aşteptat momentul să-ţi mulţumesc pentru investigaţia ce ai făcut-o asupra lui Lanceco.

– N-a fost greu, întări el vesel. Mi-a făcut plăcere.

– Nu ştiu cum de te-ai putea bucura să frunzăreşti articole îngălbenite de vreme în reviste de specialitate.

– Cred că sînt genul. Îmi place să citesc. V-a fost de folos informaţia?

– Foarte. Ea se opri să ia o înghiţitură din cafea. Asta, împreună cu alte cîteva telefoane, s-au dovedit a fi că eu... Lisa se opri la mijlocul frazei cînd observă bărbatul care tocmai apăruse

în spatele lui Steve: Robert. Ea puse cafeaua jos şi înconjură biroul. Ce cauţi aici?

Luîndu-i mîinile întinse, el o sărută pe obraz.

– Am liber cîteva ore, aşa că m-am gîndit să trec pe aici şi să văd ce faci. Ţi-am adus cîteva mesaje şi corespondenţa.

– Ce frumos! E o surpriză minunată. Intră şi ia loc.

Amintindu-şi într-un tîrziu de Steve, Lisa le făcu cunoştinţă.

– Mă bucur, spuse Steve, cercetîndu-l pe Robert. Apoi, brusc, se îndreptă spre uşă. Dacă nu vă supăraţi, pauza mea a luat sfîrşit. Ne vedem mai tîrziu, Lisa.

– Pa, Steve. Şi mulţumesc încă o dată. În loc să se ducă la birou, Lisa îi arătă un scaun lui Robert şi îşi trase şi ea unul mai aproape.

– Şi acum, zi-mi şi mie ce e cu orele libere. Te ştiu destul de bine ca să-mi dau seama că, indiferent de programare, rareori beneficiezi de ceva ore în plus.

Sprînceana lui Robert se ridică.

– Eram îngrijorat, Lisa. În puţinele clipe petre-

cute la telefon, ai ocolit orice subiect, în afară de acela ce e legat de firmă. El înălţă din umeri. Aşa că m-am deplasat personal să văd cît de bine o duci. Lisa voia să plîngă. Dintr-o dată, realiză că e tare obosită. În ceaţa în care se zbătea, Robert îi oferea siguranţă, înţelegere.

– Ce frumos din partea ta, Robert. Nu ştii cît apreciez că am un prieten ca tine.

El o luă de mînă cu blîndeţe.

– Ştii că vreau să fim mai mult decît simpli prieteni, Lisa.

– O, Robert, îmi pare rău, dar n-are rost. Ţi-am spus că nu pot să mă căsătoresc cu tine.

– Dar păreai atît de confuză cînd te-am văzut ultima oară. Speram că, după ce ai petrecut un timp cu Christopher, că ai să realizezi...

– Ai dreptate. Eram foarte confuză. Ea îi zîmbi trist şi trăgîndu-şi mîna se îndreptă spre fereastră. Un lucru e clar acum: nu mai sînt confuză. Ştiu sigur că sînt încă îndrăgostită de Christopher.

– Înţeleg.

Lisa rămase cu ochii pe fereastră, în timp ce Robert reflecta la cele spuse şi ea se gîndi să se

concentreze ori la faptul că nu mai era confuză ori la faptul că acest lucru nu uşura situaţia. Se simţea ca şi cum îşi croia drum printr-un lan uscat de porumb.

Simţind o bătaie pe umăr, ea se întoarse spre Robert. În ochii şi glasul lui se ghicea o întrebare.

– Am încercat să dau de tine la motel, dar mi s-a spus că ai lichidat.

Privirea îi rămase ţintă spre el.

– Stau cu Christopher.

El se uită perplex la ea.

– Deci care e problema, Lisa? Desigur că e una, altfel n-ai arăta aşa.

– E clar că nu e prea sigură relaţia. Sincer nu ştiu ce va urma. Şi apoi, mai e şi Patricio.

– Patricio? Băieţelul acela pe care voiai să-l adopţi?

– Încă mai vreau acest lucru, Robert, şi o voi face. Dar hotărîsem înainte de a afla că ne mai bucurăm de o şansă. N-am nici o intenţie să renunţ la Patricio şi nu ştiu cum va afecta adopţiunea viitorul meu cu Christopher.

– Nu i-ai spus de băiat încă?

– Mă tot gîndesc să aştept să-i cunosc adevăratele sentimente şi atunci totul va veni de la sine. Robert îşi puse mîna sub bărbie şi îşi ridică ochii.

– Crezi tu asta?

– Nu sînt sigură, recunoscu ea cu un oftat.

– Lisa, tocmai vorbeam cu David Lance la telefon şi...

Robert îşi dădu mîinile la o parte de pe faţa ei şi amîndoi se întoarseră spre Christopher care tocmai intrase în birou. Lisa nu reuşi să-şi dea seama de expresia de pe chipul lui, înainte de a-i vedea împreună, dar acum arăta ca şi cum îi tuna şi fulgera.

– Mă iertaţi. Vocea lui suna cu sarcasm. Nu ştiam că aici e carnaval. Trăiam cu impresia că acesta e un birou pentru afaceri.

– Nu fi ridicol, pocni Lisa din palme, încercînd să elibereze tensiunea ce îi ameninţa.

– Nu-i nimic, spuse Robert. Eu tocmai plecam. Se întoarse cu spatele la Lisa pentru o clipă. Dacă ai nevoie de mine ştii unde mă găseşti. Şi apoi cu un gest scurt din cap, adresat lui Chris-

topher, plecă.

Lisa prinse spătarul scaunului, încercînd să se adune.

– Vrei ceva anume, Christopher?

– Aha. Vreau să ştiu cine dracu' era ăla şi de ce te ţinea aşa?

– Ăla era Robert Searcy şi nu mă ţinea în nici un fel.

– Robert Searcy. Ochii lui verzi sclipiră. Se pare că n-ai făcut prea bine că nu i-ai spus că nu te poţi căsători cu el.

– Şi ce vrea să însemne asta?

– Eu ştiu cînd un bărbat e gata să sărute o femeie, Lisa.

Vocea ei deveni teribil de calmă.

– Chiar aşa? Interesant ce spui, dar de vreme ce nu sîntem de acord în această privinţă, poate ar fi bine să trecem la alt subiect. Cred că spuneai ceva de David Lance.

– Şi colac peste pupăză, izbucni Christopher, David mi-a spus că i-ai refuzat propunerea.

– Aşa e.

– Mi-a enumerat condiţiile pe care le oferea şi

erau al naibii de bune.

– Şi?

– Mi-a spus, vocea lui se domoli, tonul era rece, şi din nou se întări, că nici măcar nu i-ai dat şansa să negocieze.

– Este David Lance prieten cu tine?

– Nu chiar. L-am întîlnit ici şi colo de cîteva ori la diferite tranzacţii.

– Înţeleg. După cîte îmi amintesc mi-ai dat mînă liberă din prima zi în care am pornit la lucru. Desigur, acum îmi dau seama că ar fi trebuit să iau în considerare faptul că ne-am iubit de cîteva ori şi, ca atare, eram amîndoi în aceeaşi stare de spirit pe care o puteam numi dorinţă sexuală. Poate ar fi trebuit să aştept să te saturi de mine, atunci ai fi avut dreptul să îmi ceri ce vrei tu. Şi desigur, că o şi faci. De fapt tu reprezinţi *Saxon Electronics.*

– Încerci să-mi spui că David m-a minţit? Că nu a fost aşa cum susţinea el?

– De fapt, Christopher, nu încerc să-ţi spun ceva. Dar pentru liniştea ta îţi voi spune că lucrurile spuse de omul acela erau, după toate proba-

bilităţile, bune. Şi ai dreptate. Erau foarte bune. Acum – îi zîmbi ea dulce, în timp ce încerca să ajungă la poşetă să o ia de pe birou – poţi să iei toate hotărîrile şi propunerile astea – ea făcu un gest de cuprindere a tuturor actelor de pe birou – şi să le îngropi.

Ea era deja dincolo de uşă, în hol, înainte ca el să îşi dea seama de ce se întîmplase. Ea privi în urmă doar o dată, ca să-l vadă stînd în uşă, cu mîinile în şolduri, urmărind-o.

Lisa ieşi lîngă piscină. Mişcarea trupului ei înspre apa rece o eliberă de tensiunea ce o avea în muşchi şi supărarea din oase. Era atît de liniştitor. Numai lătratul unui cîine, undeva la distanţă, întrerupse liniştea amiezei.

Înotă înainte şi înapoi, pînă obosi. Apoi, lăsîndu-se pe spate, pluti, cu ochii închişi, deasupra văzînd cerul lipsit de nori.

Ea se îndreptă fără a se gîndi la ceva, fără griji,

pînă se linişti de tot. Apoi se întoarse ca să înoate pînă la marginea piscinii. Lisa se căţără pe scîndură şi ieşi afară, căutîndu-şi bikini ca să se asigure că sînt în siguranţă.

Sări pe scîndură, scufundîndu-se în piscină pînă la fund. În loc să iasă la suprafaţă, rămase acolo, bucurîndu-se că se află într-o altă lume, unde nu se auzea nimic şi era numai linişte deplină.

Dar, în cele din urmă, cu plămînii plini simţi nevoia de aer... de realitate... de Christopher. El stătea pe punte, peste piscină. Privirile lor se întîlniră şi rămaseră aşa o clipă, apoi se întoarse şi intră în casă.

Conştientă că o dureau braţele de la înot, Lisa îşi croi drum prin apă, spre treptele piscinii. Căzînd la mijlocul scărilor, ea se opri să se odihnească, sprijinindu-se de trepte.

Apa se mişcă şi ştia că, lîngă ea, se aşezase Christopher.

– Lisa, îmi pare rău.

Vocea lui slabă şi blîndă o făcu să-şi răsucească gîtul. Fu cuprinsă de disperare la vederea

lui, stînd atît de aproape, dorind, evident să spună ceva.

– Şi mie îmi pare rău. Singurul lucru pe care nu aş vrea să-l fac e să mă cert cu tine.

Mîna lui o mîngîie pe obraz.

– N-ai de ce să-ţi ceri scuze. N-am putut să mă controlez.

– Totuşi, aş fi rămas şi ar fi trebuit să-ţi explic. Vrei să-ţi spun de ce n-am acceptat oferta lui Lance?

– Nu, la naiba. Nici nu-mi păsa. Nu mi-a păsat niciodată. Am folosit ca pretext telefonul lui David din dorinţa de a te vedea în această după-amiază. Dar, cînd am intrat şi l-am văzut pe Searcy, care te ţinea de bărbie, în următoarea clipă n-am avut decît roşu în faţa ochilor.

Lisa nu se linişti chiar dacă el îi mărturisise gelozia lui.

– Nu trebuia să te superi. Robert îmi făcuse o vizită din prietenie şi îmi lăsase mesajele şi corespondenţa.

Apa se prelingea pe pielea ei goală, pînă la bikini, în timp ce Christopher îşi schimbă poziţia,

răsucind-o să o vadă.

– Dacă bărbatul acela stă departe de tine, nu-mi displace, dimpotrivă. Evident, că nu ţi-a acceptat hotărîrea.

– Lucrez la firmă cu Robert, protestă Lisa, amuzată. Ne întîlnim uneori. Şi, da, mi-a acceptat hotărîrea. Crede-mă.

– Da, te cred.

Lisa simţi că i se taie respiraţia din cauza privirii lui Christopher.

– Totuşi aş vrea să ştii de ce am refuzat firma *Lanceco*. Sînt sigură că tot ce-ai aflat de la David Lance era adevărat. Propunerea lor era bună, iar clauzele contractului erau generoase, dar era ceva ambiguu în interpretarea lor şi asta mă neliniştea. Părea să aibă mîna liberă asupra cipului tău pentru o perioadă nedefinită de timp. Aşa că l-am rugat pe Steve să răsfoiască revistele de specialitate pe care nu le-ai frunzărit niciodată, aşa că m-am descurcat singură cu telefoanele. O sursă sigură părea la vremea aceea şi David Lance procedase la fel.

– Dar de ce ar vrea să oprească seria mea de

cipuri cînd de fapt îi aduce atît de mulţi bani.

Ea ajunse la el cu mîna şi îi dădu părul la o parte.

– Acum înţeleg de ce ai nevoie de un agent. Nu prea te descurci în branşa asta. Nu-i aşa?

– Nu are importanţă, spuse el, furios, dă-i înainte cu explicaţia.

Ea zîmbi.

– Da, domnule, în orice, dacă firma *Lanceco* ar deţine controlul asupra cipului, ar putea să o retragă de pe piaţă cînd ar dori. Asta ar fi în avanajul lor, dacă ar deţine şi ei un circuit ca al vostru. Mai întîi ar trebui să scape de ce aveţi voi pe piaţă. Am verificat şi ce crezi? Ei tocmai şi-au făcut un asemenea circuit. Dacă am fi acceptat oferta lor, ei ar fi intrat pe piaţă cu propriul lor circuit, doborînd investiţia ta.

El o privi cu uimire.

– Sînt impresionat. Şi foarte recunoscător.

Era gata să izbucnească în rîs.

– De-asta mă plăteşti. Apropo, nu mai e mult şi lucrurile vor intra în normal. Am intrat în tratative cu organizaţia *Sylvan*.

– Trustul *Sylvan* are o reputaţie bună. Christopher scutură din cap, cu privirea spre munţi.

– Asta am aflat-o şi eu. Dar am verificat totul înainte. Oferta era grasă. Cred că vei fi încîntat.

– Grozav, murmură el, dînd înapoi. Luînd apă în mînă, o stropi pe piele deasupra bikinilor. Picăturile reci luaseră un alt drum. Ce zici de terenul ăsta? Apoi, el din nou repetă gestul cu apa, urmărind drumul pe linia gîtului.

– Ţi-am mai spus, răspunse ea, apoi inspiră adînc, cînd gura lui coborî jos pe pieptul ei şi limba lui începu să urmeze traseul picăturilor de apă. El se opri la margine, dar gura lui merse înainte, ajungînd la sfîrc, prin materialul moale.

Un geamăt veni de pe buzele ei. Nu reuşi să-l înăbuşe. Senzaţii erotice o cuprinseră în tot trupul. Degetele ei se răsfirară în părul lui, cu atît mai bine să poată să-şi bage faţa în pieptul ei.

Faptul că ea îl încuraja îl făcu să sugă mai cu putere, iar Lisa se lăsă pe spate, pe scări, jumătate ieşită din apă, sub stăpînirea lui.

La strigătele ei, Christopher îi îndepărtă sutienul. El o descheie cu o mînă, iar cu cealaltă

ajunse la fund, prin costumul de baie.

– Apropo, n-ai avut dreptate.

– În legătură cu ce? întrebă ea, fără răsuflare. Cuvintele lui răguşite ajunseră la ea ca prin ceaţă.

– Nu m-am săturat încă de tine. Nu cred că aş reuşi să o fac vreodată.

El se răsuci, legănînd-o în braţe, iar gura lui îi pecetlui buzele într-un sărut pătimaş. Ea răspunse cu tot ce avea. Acest bărbat era soţul ei şi ştia că nu îşi dorea un altul.

Degetele lui o mîngîiară pe partea dintre picioare, aducînd-o mai aproape de o stare de extaz. Ea nu mai putea să-i reziste. Îşi dădu jos bikini plutind în continuare.

Acum nimic nu-i mai sta în cale decît apa dintre ei. Pe cînd se roteau apa îi crea aceleaşi senzaţii cutremurătoare.

Slipul lui Christopher nu mai era, sau poate nici nu îl avusese. Dar nu mai conta.

Lisa nu mai raţiona. Nu putea decît să simtă dorinţa din ea ce o copleşea.

Venind spre ea, Christopher o trase spre el, ca să plutească – iar Lisa rămase deasupra.

Gura lui n-o părăsi, nici măcar cînd ajunseră în apă. Era incredibil, Lisa nu mai gîndea, decît în ceaţă, ei doi formînd una şi aceeaşi persoană.

Dar trupul ei nu era întru totul satisfăcut.

Deodată au ajuns acolo, ea stînd dreaptă, cu spatele la piscină. Christopher îi despărţi coapsele una de alta şi veni spre ea. Mîinile lui îi înconjurau fesele şi o aduse şi mai aproape de el.

Încrucişîndu-şi picioarele în jurul spatelui lui, Lisa se agăţă de el şi îl lăsă să o ducă pe cele mai înalte culmi, pînă amîndoi trăiră aceeaşi miraculoasă împlinire.

El o ţinu strîns lipită de trupul lui, potrivindu-se pînă şi la răsuflare. Cînd, în cele din urmă răsuflările lor se mai liniştiră ca ritm, Christopher intră în apă, purtînd-o cu el. Ei plutiră într-un vis fără limită, etern, pînă cînd Christopher strigă:

– Hai acasă. Simt nevoia puternică să te iubesc din nou. Numai că de data asta, vreu să fim uscaţi, amîndoi.

Capitolul 10

După cîteva zile, secretara lui Christopher o sună pe Lisa. Ea ridică telefonul:

– Da?

– Eşti chemată la telefon, pe linia doi, Lisa.

– Mulţumesc, Mary. Alo?

– Lisa, sînt eu.

– Robert, ce bine îmi pare că te aud. M-ai sunat să mă întrebi cînd mă întorc? Nu mai e mult pînă atunci.

Ea nu mai adăugă că, părăsindu-l pe Chris-

topher şi întorcîndu-se la vechea ei viaţă, avea de înfruntat cel mai greu lucru din viaţa ei.

Amintindu-şi de misiunea ce o avusese la timpul potrivit şi nu înainte, Lisa o alungă din minte.

– Ce bine e să aud asta, Lisa. Ne vom bucura cu toţii să te revedem, se opri Robert şi vocea lui căpătă şi o altă intonaţie. Dar nu de asta am sunat.

– O! Ce s-a întîmplat?

– Cu puţin timp în urmă, una din secretarele de aici a luat un mesaj pentru tine şi pentru că i s-a părut interesant, s-a gîndit să mi-l aducă. Ştie că mai ţinem legătura.

Lisa simţi ca un cuţit în inimă.

– Despre ce e vorba?

– Señor Martinez, avocatul pe care l-ai angajat pe plaja *Rosarito,* a încercat să ia legătura cu tine.

– Şi a spus de ce?

– Tot ce a spus e că Patricio a avut un accident şi că e bine să vii să-l vezi.

– O, nu. Şi n-a mai spus altceva? Sau poate unchiul lui Patricio i-a făcut ceva?

– Nu, astă-i tot ce a spus. Legătura nu era

prea bună. Nu se auzea bine.

– Cred şi eu. Ştiind serviciul telefonic de acolo, e o minune că a reuşit totuşi să la legătura.

– Lisa, te duci?

– Bineînţeles. Plec imediat. Bine, îţi mulţumesc că m-ai sunat. Apreciez gestul.

– E în regulă. Credeam că vrei să ştii despre ce e vorba, Lisa?

– Da?

– Ai de gînd să-i spui şi lui Christopher?

– N-am încotro. Trebuie să o fac. La revedere, Robert şi mii de mulţumiri.

Lisa închise telefonul şi apăsă pe buton ca să vorbească cu Mary.

– Da, Lisa.

– Vrei să-i spui lui Christopher că vreau să-l văd imediat?

– O, uiţi că are o întîlnire în Van Nuys?

– La naiba, chiar n-am reţinut. Ea îşi luă creionul şi începu să bată cu el în birou în timp ce se gîndea ce să facă.

Pentru că nu ştia ce i se întîmplase lui Patricio, nu putea să-şi permită să-l mai aştepte pe Chris-

topher. Şi în plus de asta, trebuia să-i explice totul şi nu mai avea timp. Ideea că unchiul lui ar fi putut să-l rănească cumva pe Patricio o înnebunea. Señor Salina era atît de obişnuit să-l pedepsească pe micuţ, încît Lisa şi-l imaginã, fără prea mare efort, pierzîndu-şi firea şi lovindu-l.

Acest lucru, plus imaginea lui Patricio, care suferea, singur şi temîndu-se, era de ajuns să o îndemne la acţiune.

– Mary, cînd se întoarce Christopher, spune-i că trebuie să plec din oraş cîteva zile.

– Poate să dea de tine la vreun număr de telefon?

– Nu, spune-i doar să nu-şi facă griji şi că voi fi înapoi cît se poate de repede.

– E în regulă, dar nu va fi prea încîntat, o avertizã Mary.

Lisa rîse.

– Poate, dar n-am ce-i face.

Din fericire, Lisa mai avea cheile de la cabana unchiului William. Deci, după ce se opri în trecere la Christopher, de unde îşi luă cîteva lucruri în grabă, Lisa reuşi să conducă pînă acolo.

Sosind pe plaja *Rosarito,* după-amiaza tîrziu, se duse la biroul lui señor Martinez, unde află că Patricio îşi rupsese braţul.

– Cum ai aflat? îl întrebă Lisa.

– Poate n-aş fi aflat, dacă señor Salina n-ar fi vrut mai mulţi bani. Mi-a spus că are nevoie pentru doctor. Dar, după cîte ştiu, señora Saxon, unchiul lui n-are de-a face cu accidentul. Aparent, copilul s-a împiedicat şi a căzut în timp ce ducea un mare container de gunoaie.

– Şi chiar dacă señor Salina ar avea de-a face cu asta, poate tot nu vom afla, spuse Lisa supărată. Patricio e obişnuit cu astfel de tratamente din partea unchiului lui. I-ai dat banii?

– Nu am vrut să refuz posibilitatea de a plăti doctorul, dar am insistat să dau banii direct doctorului.

– Ai fost înţelept, señor Martinez. Exact aşa şi trebuia. Crezi că veí reuşi să găseşti o femeie

care să stea cu Patricio cîteva zile cît lipsesc ca să-mi iau nişte lucruri?

– *Si.* Verişoara soţiei mele, Maria, va fi fericită să cîştige nişte bani în plus.

– Bine, adu-o la cabana unchiului William cît poţi de repede.

Lisa descuie cabana ca să o aerisească, după care se îndreptă spre cîrciumă. Ştia că Patricio cu unchiul său locuiesc undeva în spatele clădirii şi că acolo îl găsea pe băiat.

– Lisa.

Arăta mai palid decît îl lăsase ultima oară şi parcă mai slab. Lisa îl îmbrăţişă.

– Am auzit că ţi-ai rupt braţul, aşa că am venit să văd dacă eşti bine.

– Mă temeam c-ai să mă uiţi, spuse el trist.

Ţinîndu-l strîns, Lisa exclamă:

– Cum de-ai putut să crezi aşa ceva? Nu te voi uita niciodată. Ţi-am promis ceva şi eu îmi ţin

promisiunile.

– *Tio* al meu zice că ai să uiţi.

– Ei bine, acum ştii care e adevărul. Ea îi dădu drumul din braţe ca să-l vadă. Spune-mi cum te simţi? Te doare?

– Nu foarte tare. *Un poco.* Nu mă plîng.

– Mă întreb cine ar fi putut să-ţi spună asta? Lisa murmură, adăugînd: Şi voi pune şi pariu. Cum Patricio se uita la ea, completă: Auzi, dacă ai braţul rupt, oricine se poate plînge.

– Dar nu pot să mai fac treabă, îi explică el.

– Treabă? Nu cred că vei putea face mai mult pentru un timp.

– Deci, señora, s-a întors.

Lisa se uită la unchiul lui Patricio care stătea în prag.

– O, şi aşa e. M-am întors.

– Braţul lui – făcu un gest plictisit – *es nada.* N-are nimic.

– Spui că un braţ rupt n-ar fi nimic? Lisa îl strînse pe Patricio cu putere şi se ridică. Señor Salina, îl iau pe Patricio cu mine la cabană.

– Nu poţi să faci asta, señora, protestă el. O

privire ciudată îi schimonosi chipul.

Lisa îl privi şi-i spuse:

– Poate nu pot în mod legal, dar un lucru e sigur, aici la Baja banii pot vorbi. Şi, dacă vrei să te convingi, sînt gata să pun pariu că autorităţile vor fi de acord cu plecarea lui Patricio de aici.

Expresia chipului lui señor Salina se transformă deodată într-una speculativă.

– Actele de adopţiune nu au fost semnate încă, señora. Şi nu sînt hotărît să le semnez.

– Dar o vei face, remarcă ea cinic, nu cred că vei refuza banii ce ţi-i voi da.

– Poate. El ridică din umeri. Poate că nu. Depinde.

– De ce? întrebă ea, suspicioasă.

– Cît eşti dispusă să plăteşti. Vezi, señora, altcineva e interesat de adopţiunea lui Patricio.

– Cine? Ea se uită la Patricio, dar se linişti cînd văzu că şi el era la fel de surprins.

– Cineva care e dispus să-mi dea mai mulţi bani.

– Bună treabă, señor Salina, dar nu te cred. Dacă îţi închipui că spunîndu-mi că mai este şi

altcineva interesat, o să ridici preţul, te înşeli amarnic. Deja ţi-am oferit dublu. Ea îl privi pe Patricio. Nu dorea să aibă discuţia asta în prezenţa lui. Unde îţi ţii lucrurile, dragă?

Cu mîna sănătoasă, el arătă la un sertar.

Lisa se duse acolo şi luă ceva de îmbrăcat.

– Hai, Patricio, să mergem. Ea se mai uită la señor Salina încă o dată. După ce îi angajez o femeie care să-l îngrijească, mă voi întoarce în State pentru cîteva zile. După asta, voi rămîne pînă la hotărîrea finală ca să-l iau pe Patricio acasă.

– Nu poţi face asta, izbucni el. Nu voi permite. Eu voi...

Ea îi întoarse o privire rece.

– Faci ce crezi de cuviinţă, señor Salina, dar nu vei mai pune mîna pe Patricio de acum înainte. Señor Salina fierbea încă, în timp ce Lisa îl ajută pe Patricio.

În următoarele zile, Lisa îşi petrecu majoritatea timpului avînd grijă ca Patricio şi Maria să aibă tot ce aveau nevoie. Îl luă pe Patricio la doctor, pentru un control, mai mult să fie ea sigură că a făcut totul pentru el.

Şi pe zi ce trecea, avea bucuria să constate că băiatul îşi revenea. Mînca bine, iar Lisa şi Maria îi acordau toată grija lor.

Maria se dovedi a fi o femeie plăcută şi se împăca bine cu Patricio.

Lisa realiză că se vor descurca. Şi după ce o instrui pe Maria să ia legătura cu vărul ei, dacă señor Salina ar încerca să-i deranjeze, Lisa îl sărută pe Patricio şi porni spre Valencia.

Poate, pentru că ea ştia că va avea de-a face cu Christopher şi cu întrebările lui, călătoria deveni şi mai istovitoare şi cînd ajunse la Valencia era cam trei şi jumătate, după-amiaza nervii ei erau încordaţi şi trupul ei era greu de oboseală. Ea se duse direct acasă, chiar dacă ştia că, fostul ei soţ, era la birou.

Trăgînd maşina în drum, opri motorul, fericită că nu păţise ceva. Îşi luă bagajele şi intră în casă,

stînd apoi chiar în prag.

Înăuntru, aşezat pe o canapea, stătea Christopher. Pe măsuţa pentru cafea se afla o scrumieră plină de mucuri. Diferite pahare ce păstrau urmă de băuturi zăceau pe masă. Era clar că petrecuse ceva timp în acest loc.

– Unde naiba ai fost? se repezi Christopher la ea, dîndu-se jos de pe canapea repede şi înaintînd spre ea.

Geanta îi căzu din mînă, clătinîndu-se. Ducîndu-şi mîna la frunte, ea îi rugă:

– Nu ţipa la mine, Christopher.

– Nu ridic glasul la tine, strigă el, ori ţip ori te bat. Alege.

– Cît timp am la dispoziţie?

Masîndu-şi tîmplele, Lisa se îndreptă uşor spre canapea.

Urmînd-o, el spuse:

– La naiba, Lisa. Cum te aştepţi să mă comport cînd nu spui nimic şi pleci, lipsind patru zile? Mi-am făcut atîtea griji.

Lisa se lăsă pe canapea şi închise ochii.

– Ba am spus că plec. I-am spus lui Mary să-ţi

transmită să nu-ţi faci griji şi că mă voi întoarce repede.

– O, grozav, răspunse el sarcastic. Şi tu crezi că asta a fost suficient? Chiar dacă ai dispărut şi nimeni nu ştia unde eşti?

– Christopher, şopti Lisa. Iarăşi ţipi la mine.

– Lisa. Uitîndu-se la el, ea îi întîlni ochii. Totuşi privindu-l văzu că el se apropia şi că nu mai putea să suporte. Lisa, spuse el mai încet. Unde ai fost?

Ăsta era momentul de care se ferise şi acum, că sosise, sincer credea că nu-i făcea faţă. Nu acum.

– Christopher, n-am avut o călătorie prea uşoară. Sînt teribil de obosită, atît emoţional cît şi fizic, şi mîine va trebui să încep proiectul la contractul dintre compania ta şi *Sylvan Enterprises.*

– La naiba cu contractul!

Hotărîtă să-i spună că ţipa din nou, Lisa ignoră izbucnirea lui şi continuă:

– Nu va dura mult. Hai, să ne oprim aici şi îţi promit că după semnarea contractului vom sta şi vom discuta cît vrei.

Ochii lui se măriră.

– Am cumva de ales?

Buzele ei se lărgiră într-un zîmbet.

– Nu prea mult, dar luînd în considerare că mă simt prost...

– Bine, cum te pot ajuta?

– Dacă nu te superi aş vrea nişte aspirine, după care cred că voi reuşi să mă urc pe scări şi să mă bag în pat.

– Stai aici, îi porunci el, brusc, dar blînd, şi dispăru din faţa ei. Un minut mai tîrziu apăru cu un pahar cu apă şi două aspirine. El rămase lîngă ea cît timp le luă şi apoi după ce puse paharul deoparte o ridică în braţe şi o duse în dormitor.

Cu ajutorul lui Christopher, Lisa se dezbrăcă repede şi se băgă în pat. După ce se aşeză pe pernă îşi închise ochii.

– Mulţumesc Christopher.

Ea îi auzi mişcîndu-se prin cameră, trăgînd draperiile, apoi o sărută pe frunte.

– Nu ştiu dacă te ajută sau te doare, şopti el, dar îţi voi spune oricum: te iubesc.

Ce pierduse Christopher era discreţia. După

asta uşa se închise în urma lui.

„Doamne ajută-mă, se ruga Lisa, nu ştiu ce voi face."

Aceste săptămîni fuseseră recîştigate. El o iubea, ea ştia acum; şi în puţin timp vor reuşi să petreacă ceva mai mult timp împreună.

Din nefericire, ei nu avuseseră timp să cimenteze relaţia. Dacă ar fi făcut-o poate Christopher ar fi fost de acord cu un copil, care nu era al lor. Tragedia, era că nu mai avea timp.

Şi ea îl iubea pe Christopher. Dar totuşi cum putea să-l dezamăgească pe Patricio? Ea îşi răspunse la propria întrebare: „Este simplu, Lisa nu poţi."

Capitolul 11

Trecură trei zile de cînd Lisa se întorsese de la Baja, trei zile în care ea şi Christopher s-au comportat reciproc cu o atenţie extremă, ocolind cu grijă orice subiect care ar fi putut conduce la discuţii mai serioase decît starea vremii. Lisa se opri din împachetat şi privi în jur, prin dormitor, gîndindu-se că prea curînd se terminaseră toate – negocierile finale, semnăturile. Contractul fusese rezolvat spre mulţumirea tuturor. Semnăturile fu-

seseră date în biroul ei, dis-de-dimineaţă, iar Lisa plecase imediat după aceea, spunîndu-i lui Christopher că îi va întîini acasă.

Christopher nu o atinsese de cînd ea revenise de la Baja şi, într-un fel, Lisa era recunoscătoare. Ea realiză în sinea ei că ar putea la fel de bine să înceapă să înveţe să o facă pur şi simplu şi fără să se iubească, dar asta ar fi mai greu, de vreme ce n-ar pleca cu gustul lui Christopher pe buze. Şi totuşi, o altă parte din ea, aceea care îi înconjura inima, ştia că nu îi va fi uşor, iar ea tînjea după mîngîierile lui cu tot ce ofereau ele.

Auzi uşa din faţă trîntindu-se şi îşi adună puterile. Asta era. Nu putea să mai evite clipa. Cea în care va trebui să învingă realitatea viitoare şi care ţinea de trecut.

Ea se uită în jos ca să aşeze o bluză în valiză şi cînd îşi ridică din nou privirea, el era acolo.

– Ce faci?

– Împachetez.

– Asta văd şi eu, Lisa, spuse el ironic. Ceea ce vreau să aflu e de ce.

– Mi-am terminat treaba aici. Plec acasă.

– Nu mai împacheta, îi porunci el nervos, şi hai să ne aşezăm puţin. Trebuie să vorbesc cu Lisa.

Aruncînd o pereche de pantofi în valiză, ea închise şi o încuie.

– Hai. Oricum sînt gata.

– Bine. Să ne aşezăm aici. El arătă spre două fotolii de lîngă la fereastră. O aşteptă să stea jos, apoi rosti: Acum, poate îmi spui şi mie ce se întîmplă de fapt. Nu – îşi trecu mîna prin păr – m-am răzgîndit, lasă-mă să vorbesc eu. Poate te va ajuta să pricepi mai bine.

El se opri, părînd că se gîndeşte.

– Cînd am plecat de acasă, acum patru ani, a fost pentru că aveam nevoie de timp, spre a ne reface vieţile. Credeam că timpul petrecut departe unul de altul ne va da o şansă. Divorţul îl omisesem.

– Christopher...

– Stai puţin. El îşi ridică mîna. Lasă-mă să termin. Ştiam că am greşit şi nu numai asta. Ar fi trebuit să găsesc timp să discutăm, să-ţi spun ce simţeam. Dar ajunsesem într-un punct unde singurul loc în care ne purtam mai bine era patul şi

cred că am ales calea cea mai simplă.

Îşi luă o ţigară şi continuă:

– Cînd mi-au parvenit actele pentru divorţ, eram atît de supărat, încît am acceptat fără să mai lupt pentru tine. Şi asta a fost o greşeală, poate cea mai mare. Numai după cîteva luni de la pronunţare m-am mai liniştit, dar atunci era prea tîrziu. Am avut tot soiul de femei; şi nu mai conta cum erau. Eu doar pe tine te vedeam. Apoi am întîlnit-o pe Chaterine. În ea am recunoscut o altă persoană rănită şi speram că, ajutînd-o pe ea, puteam să mă ajut şi pe mine. Ştiam că nu te voi putea uita. Ajunsesem la un punct în care mă realizasem, doar profesional. De la William am aflat că erai în aceeaşi stare. Cînd mi-a spus că te duci la cabană să reflectezi la o cerere în căsătorie, m-am bucurat de şansa pe care o aveau. M-am venit acolo ca să văd dacă mai simţeai ceva pentru mine. Trase din ţigară şi zîmbi. După primul nostru sărut, ştiam că aşa e. Restul cred că l-ai intuit. Te-am adus aici nu numai ca să faci o treabă bună profesional, ci ca să petrecem mai mult timp împreună. Te iubesc, Lisa. Şi nu voi

accepta faptul că nu mă iubeşti.

– Ai dreptate, spuse ea simplu. Te iubesc foarte mult. Dar viaţa nu este atît de simplă, Christopher. Şi în cazul nostru, lucrurile se complică.

– Se complică? Îşi înălţă o sprînceană. Prostii! Ce poate fi mai simplu decît faptul că ne iubim? Dacă te îngrijorează profesia ta...

– Nu. Steve deja mi-a spus că avocaţii buni au căutare în zonă.

– Ei bine, ce zici? Nu vreau să se amestece nimeni în viaţa noastră. Lisa, vreau să ne căsătorim.

Ce ironie, se gîndi Lisa, să simtă o tristeţe la auzul vorbelor pe care le dorea cu ardoare. Se ridică şi se depărtă de pat.

– Cred că mai este ceva important referitor la amestecul în treburile noastre; este vorba de excursia ce am făcut-o acum cîteva zile.

El se încruntă şi stinse ţigara.

– Ce tot spui?

Ea trase aer în piept.

– Mă refer la un băieţel, în vîrstă de şapte ani, pe nume Patricio. Îl voi adopta.

Lui Christopher nu-i venea să creadă.

– Glumeşti.

Dacă mai sperase că îl putea accepta pe Patricio, acum avea răspunsul clar.

– Nu, vezi tu, hotărîsem să-l adopt înainte de a-mi da seama că sînt încă îndrăgostită de tine şi că ne puteam împăca. Să fiu sinceră, nu ştiu dacă conta prea mult să fi ştiut. Tot aş fi vrut să-l adopt. Simţeam nevoia să vorbesc cu tine.

Ea îl mai privi încă o dată: Stătea liniştit, părînd străin, ca şi cum nu putea să participe la discuţie. Ridicîndu-şi bagajele, ea spuse:

– La revedere.

– Lisa... Aşteaptă, te rog.

– Nu, Christopher. Trebuie să mă întorc la Baja. Voi rămîne acolo pînă la pronunţarea finală, aşa că nu cred că o să te mai văd.

Se opri, dar el nu mai spuse nimic. Se uită la ea în felul acela straniu. Ea se întoarse şi ieşi.

Lisa stătea pe prispa cabanei, privindu-l pe Patricio care arunca pîine la pescăruşi. El îşi revenise, plîngîndu-se doar din cînd în cînd că îl mai înţepa braţul.

Ea zîmbi, auzindu-l pe Patricio rîzînd, uitîndu-se la un pescăruş ce voia să ia nişte firimituri. Sunetul era ca un cîntec.

Întoarsă aici, Lisa îşi acceptase viitorul. Dacă nu putea să împartă viaţa cu Christopher, cel puţin să aibă satisfacţia că îl are pe Patricio.

Făcu cîteva mişcări de gimnastică şi privi spre cîrciumă. În după-amiaza aceasta señor Salina va semna actele pentru adopţiune. Lisa era hotărîtă. El o tîrîse prea mult de colo-colo, dar astăzi va primi un răspuns clar şi nu mai era timp, se hotărî Lisa. Era nevoită să-l prindă şi să-l aibă la mînă.

– Patricio, spune-i Mariei că mă duc să fac o plimbare şi nu te depărta de casă. Bine?

Patricio dădu din cap, ocupat cu pescăruşii.

Ea îl găsi pe señor Salina stînd în spatele cîrciumii, în acelaşi loc unde se întîlniseră prima dată. Stătea în aceeaşi poziţie, cu scaunul proptit de perete. Deşi se întîmplaseră o mulţime de lu-

cruri pînă dimineaţă, reflectă ea, totul era la fel.

– Bună dimineaţa, señor Salina.

El îşi înălţă capul, o privi şi-şi lăsă bărbia în jos.

– Señora, mormăi.

– Señor Salina am adus actele de adopţiune pentru Patricio să le semnezi.

– Ţi-am spus că nu eram sigur...

– Cum poţi să trăieşti, fără a fi tu însuţi? întrebă ea frustrată. Eşti unchiul lui. De vreme ce tot nu-l iubeşti, se pare că eşti fericit că vreau să-i dăruiesc un cămin.

Señor Salina o privi.

– Ţi-am spus, señora, că altcineva îl vrea.

– Iar eu am zis că nu vei primi nici o centimă în plus, aşa că ai face mai bine dacă ai semna. Ştiu că nu mai e nimeni...

– Uite ce e, señora...

– Semnează hîrtiile, Salina!

Acest ordin veni de la o voce cunoscută Lisei. Era confuză. Spera, dar n-ar putea să fie...

Se întoarse şi-l văzu pe Christopher.

– Ce cauţi aici?

Auzi bufnitura cînd señor Salina trînti scaunul:

– Señor, aţi revenit. El se întoarse spre Lisa zîmbind: Ţi-am spus că altcineva vrea copilul.

– Nu pricep, spuse Lisa, şocată.

– Semnează hîrtiile, repetă Christopher, pentru că nu îţi mai dau nimic.

– Dar, señor...

– Christopher, ce se întîmplă?

Expresia chipului lui se lumină.

– Bună.

– Ce cauţi aici? Ce înseamnă că altcineva îl vrea pe Patricio?

– Mi-ai lipsit.

– Christopher, răspunde-mi.

El luă hîrtiile şi le puse în faţa lui señor Salina:

– Semnează-le.

– *But, señor, non comprende*. Credeam că îl vreţi într-adevăr pe Patricio. Mi-aţi dat bani, totul.

– Am spus că trebuia să vorbesc cu soţia mea mai întîi.

– Soţia ta? exclamă Lisa.

El o luă în braţe şi se îndepărtă.

– Cea care va fi în curînd soţia mea pentru totdeauna, señora Saxon.

– *Su esposa.*

– Şi-l vom adopta şi pe Patricio, şi-l vom duce de aici, fără să iei un ban în plus, mai spuse Christopher. Acum semnează.

Señor Salina semnă nesigur. După ce termină, Christopher îi dădu hîrtiile Lisei.

– Mulţumim, señor Salina, avocatul nostru ne va ţine la curent.

El o strîngea tare pe Lisa de braţ, aşa că ea trebui să-l urmeze. Nu ştia ce se întîmplă, doar că avea hîrtiile şi că erau semnate.

– Christopher, unde mergem şi ce se întîmplă? N-am nici cea mai mică idee ce cauţi aici şi cum ai avut de-a face cu Salina.

– Mergem pe plajă ca să fim singuri.

– Dar de ce? Credeam...

El se opri şi o prinse cu mîinile de obraji.

– Lisa, draga mea, ştii cît de frumoasă eşti şi cît de dor mi-a fost de tine?

– Christopher...

– Haide, am trecut pe la cabană înainte să vin aici. Le-am spus Mariei şi lui Patricio că vom veni. Avem multe să ne spunem şi dacă coborîm mai

repede pe plajă vom lămuri multe.

Nimic n-avea sens, dar Lisa îl urmă. Ajunşi acolo, se descălţară.

Cu şase ani în urmă petrecuseră luna de miere aici. Cu săptămîni în urmă, ea stătuse acolo, încercînd să-l uite. Viaţa se învîrte într-un cerc, se gîndi Lisa, pe cînd el o luă de mînă.

– Din prima clipă în care te-am văzut pe plajă ştiam că vreau să-mi petrec restul zilelor cu tine. Nu ştii la cîte am renunţat. Dar am greşit mult, în trecut, dar de data asta am hotărît să fie definitiv. Atunci mi l-am făcut prieten pe Patricio. Simţeam că e un băiat ce are nevoie de multe şi voiam să-i dăruiesc multe.

Lisei nu-i venea să creadă. Fără să vorbească îl privea.

El îi zîmbi, înţelegător.

– Trebuia mai întîi să te cîştig de partea mea şi apoi să discut cu tine. Aşa că i-am oferit lui Salina nişte bani şi i-am spus să aibă grijă de Patricio pînă mă puteam întoarce. Nu ştiam ce să fac. Îl voiam şi pe el, dar pe tine şi mai mult.

Lisa îşi scutură capul.

– Nu-mi vine să cred.

– Acum ştiu ce simţeam. Cînd m-am întors acasă şi te-am găsit împachetînd, simţeam că înnebunesc. Ştiam că trebuia să vorbim, dar cînd te-am văzut nu te-am putut opri. Aşa că ţi-am spus ce ştiam – de trecutul meu şi al nostru – încercînd să-ţi arăt greşelile făcute. Dar se părea că nu conta prea mult, deşi ţi-am spus că te iubesc. Nu pricepeam pînă mi-ai mărturisit de Patricio. Apoi eram şocat. Nu credeam că îl vei întîlni pe Patricio şi-l vei îndrăgi ca mine.

– Dar de ce nu mi-ai spus? întrebă Lisa.

– Nu puteam; eram prea şocat. Apoi ai plecat, înainte de a zice ceva. Dacă ai fi rămas cîteva minute ai fi auzit rîsul meu. Nu-mi venea să cred că exista o asemenea coincidenţă. Îmi demonstra şi mai mult că ne potriveam.

– Dar de ce ai aşteptat atîta?

– Pentru că doream ca aceste zile să fie ultimele noastre clipe în care eram despărţiţi. Îmi spuseseşi că vii aici pînă la hotărîrea finală, aşa că ştiam că am timp să aranjez lucrurile. Acum ne putem căsători şi să ne petrecem luna de miere

pînă se hotărăşte şi adopţiunea lui Patricio.

Lisa începu să plîngă:

– Ştii cît de fericită sînt? întrebă.

– Şi eu sînt fericit. Şi mai ştiu că eram îngrijorat nu numai că n-aş fi putut să te iubesc din nou, dar şi că nu puteam să-l adopt pe Patricio.

– Dar, în seara aceea, după plecarea unchiului William şi a tatălui meu vorbeam despre copii.

– Eu vorbeam mult, dacă îţi aminteşti. Mi se părea că n-ai chef să vorbeşti. Sau poate eram atît de supărat încît nu mai înţelegeam nimic.

– O, Christopher, te iubesc.

– Acum taci, te rog, putem să discutăm mai tîrziu. Acum... Gura lui se uni cu a ei. Oceanul se răstogolea, pămîntul se învîrtea, iar stelele apăreau, una cîte una, pe cer, înainte ca sărutul lor să se sfîrşească.

Sfîrşit